

மறுமலர்ச்சி

17

MARUMALARCHCHI - JAFFNA.

இழந்த கண்ணொளியை
தீரும்பவும் ஒளிபெறச்செய்யும்

Regd. No 2036

M.K. ஜெகநாதன்

பெரிய கடை

யுநாந் கண் வைத்தியநிலையம்

யாழ்ப்பாணம்

பெருகருத்து திவலச வைத்தியம்

KMJ

சிரநேத்திராஞ்சனத் தைலம்

இத்தலைத்தைத் தினந்தோறும் 20 சொட்டு வீதம் தலையில் தேய்த்து வாரமிருமுறை வெங்கீரில் ஸ்நானஞ் செய்தால், கண் புகைச்சல், கண்குத்து, கண்ணீர் வடிதல், கண் சொறிதல், கண் கூசல், பூளைசாறுதல், கண்ணில் பூவிழுதல், அந்தி மாலைக்கண் முதலிய கண் சம்பந்தமான சகல ரோகங்களையும், மூக்கடைப்பு, மூக்கால் நீர்வடிதல், தும்மல் முதலிய பிணிசுவகைகளையும் பித்த மயக்கம், ஒரு தலைவலி, கபால இடி, சொறி, சுழற்சி ஆகிய ரோகங்களையும் தீர்த்து உடல் சம்பந்தமாக ஏற்படக்கூடிய இராமல், இளைப்பு, நரம்புத் தளர்ச்சி முதலிய ரோகங்களையும் நிவிர்த்தி செய்து மரு வசீகரத்தையும், குளிர்ச்சியையும், ஞாபகசக்தியையும் கொடுக்கும்.

அஸ்மா, கசம், நீரழிவு முதலிய ரோகங்களுக்கும் ஓரளவு சுகங்கொடுக்கும்.

காலம் நீடித்த கண் நோயாளிகள் நேரிலோ அல்லது கடித மூலமாகவோ விபரம் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

சீயாக்காய் தேய்த்து ஸ்நானம் செய்யவும். 3 முறை வெங்கீரில் ஸ்நானம் செய்தபின் பச்சைத்தண்ணீரில் ஸ்நானம் செய்யலாம்.

2 அவுன்ஸ் சீசா ரூபா 3-25

4

,,

,,

5-50

பொங்கல் இதழ்
1948

விலை சதம் 30.

*

ஆண்டிச் சந்தா ரூபா 3-50.

காரியாலயம்:

288, ஆஸ்பத்திரி ரோட்,
யாழ்ப்பாணம், (இலங்கை)

ஆதரவாளர்:
திரு. க. கனகரத்தினம் M. P.
அவர்கள்.

○

— இந்த இதழில் —

- பொங்கல் மங்களம்!
— க. கனகரத்தினம் M. P.
பூக்கரிச் சிந்து
— அ. வி. மயில்வாகனன் B. A.
கடல் கடந்துபோன கதை
— அ. சே. மு.
உள்ளதே போதுமா?
— டர்பன் ச. மு. பிள்ளை.
மாறும் இலக்கணம்
— இரட்டையர்கள்.
தமிழ்ப் பேராசிரியர்
— சு. வித்தியானந்தன் M. A.
சிங்கள மகாகவி
— “இறைமணி”
- பொங்கலோ பொங்கல்!
— “கவிஞன்”
என் மனைவிக்கு
— நாவற்குழியூர் நடராஜன்.
அருட்கடலே வாழ்கி!
— தே. ப. பெருமாள்.
கனக்கவேன் கதைகள் ஐயா?
— “சாரதா”
- மேனகை
— இலங்கையர்கோன்.
வென்றுவிட்டாயடி ரத்தின!
— வரதர்.
விநாயக விகிதர்
பண்டிதர் பொ. கிருஷ்ணபிள்ளை
நவயுவன்
— M. S. கமலா.
வீண் வதந்தி
— கு. பேரியதம்பி.
● சமர்ப்பணம்
நமது ஆதரவாளர்.
படித்துப் பார்த்தது.

— கதைகளில் வரும் பெயர்கள் யாவும் கற்பனையே —

சகலவிதமான இரும்புச்சாமான்களுக்கும் எங்களிடம் விசாரியுங்கள்!

மண்வெட்டி,
பிக்கான்,
கோடரி,
உளி, வாச்சி, [பூட்டு,
இரும்பு — பித்தளைக் கதவுப்
,, பிணைச்சல்,
,, திராங்கு,
கம்பி ஆணி,
சில்லாணி,

ஸ்குறு ஆணி,
செம்புக் கம்பி,
பித்தளைக் கம்பி,
வாரணிஸ் வர்ணங்கள்,
காவி மஞ்சள்,
,, சிகப்பு,
டிஸ்ரம்பர்.
மை, எண்ணெய்.

சண்முகம் ஸ்டோர்ஸ்,
222, ஆஸ்பத்திரி ரோட், யாழ்ப்பாணம்.

Prop: A Shanmugarajah

ஏ. ஜே. பீடி

பாவிப்பவர்களால் மிகவும் விரும்பி வரவேற்கப்
படுவனவும், மணத்திலும் குணத்திலும்
மிகச் சிறந்தவையுமான

ஏ. ஜே. பீடிகளை உபயோகித்து
ஆனந்தமுறுங்கள்!

A. J. BEEDIES.

* வெளியூர்களுக்கு ஏஜண்டுகள் தேவை *
ஸோல் ஏஜன்ட்ஸ்:

N. SIVAGURU,

137, Wolfendhal St., COLOMBO

சமர்ப்பணம்

இதோ, மறுமலர்ச்சியின் பொங்கல் இதழ்.

வாசகர்களுக்குப் பெருமகிழ்வையும், நிர்வாகஸ்தர்களுக்கு ஓரளவு திருப்தியையும் அளித்துள்ள விசேஷ இதழ்.

உள்ள நிறைவுடனே, ஒரு நிலையான அந்தஸ்தை அடைந்து விட்டோமென்ற மனத் திருப்தியுடனே இந்த இதழைத் தமிழ் வாசகர்களுக்கே சமர்ப்பணம் செய்கிறோம்.

இந்த இதழைப்பற்றி நாம் என்ன எழுதுவது? மதிப்புக் குரிய சில எழுத்தாளர்களின் நல்ல சிறு கதைகளை இந்த இதழில் நீங்கள் வாசிக்கலாம். - அப்படியே சில நல்ல கட்டுரைகளும், கருத்துமிக்க கவிதைகளும் உங்களுக்கு விருந்தாக இருக்கின்றன.

நாம் சென்ற இதழிலேயே குறிப்பிட்டதுபோல இந்த இதழ், இனி வரப்போகும் இதழ்களுக்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டு.

குறிப்பிட்ட தேதியில் ஒழுங்காகப் பத்திரிகை வெளிவர வேண்டுமென்பதற்காக அச்சகத்தாருடன் வேண்டிய ஒழுங்குகள் செய்துள்ளோம். 'மறுமலர்ச்சி'மீது ஸ்ரீ பார்வதி அச்சகத்தார் தனிப்பட்ட கவனம் செலுத்த முன்வந்தமைக்காக அவர்களுக்கு எமது நன்றி.

மறுமலர்ச்சிக்கு வேண்டிய சித்திரங்கள், புனொக்குகள் ஆகியனவற்றை மிகுந்த உற்சாகத்தோடு சிறப்பாகச் செய்து உதவும் ஸ்ரீ 'கதி'ருக்கு எமது மனமார்த வந்தனம்.

இலங்கையிலும், இந்தியாவிலும் உள்ள பல சிறந்த எழுத்தாளர்கள் மறுமலர்ச்சிக்கு விஷயதானம் செய்ய மகிழ்ச்சியோடு ஒப்புக்கொண்டுள்ளார்கள். அவர்களுக்கெல்லாம் நாம் வெறுமனே நன்றி கூறுவதில் பிரயோசனமில்லை. அவர்களுடைய எழுத்தோ வியங்களுக்கு ரவிகர்கள் அளிக்கும் புகழ்மலைகள்தான் சரியான நன்றி ஆகும்.

— இவர்களனைவருக்கும், மற்றும் மறுமலர்ச்சியின் வளர்ச்சியில் பங்கு பெற்றுள்ள விளம்பரதாரர்கள், ஏஜன்டுகள் முதலிய வர்களுக்கும் நமது பொங்கல் வாழ்த்துக் கூறுகிறோம்.

ஓ! நமது பிரிய வாசகர்களுக்குப் 'பொங்கல் வாழ்த்து'க் கூற வில்லையல்லவா? நாம் சொன்னாலென்ன, மறுமலர்ச்சியின் ஆதரவாளர் திரு. க. கனகசுந்தரன் அவர்கள் சொன்னாலென்ன, — இரண்டும் ஒன்றுதானே! 'பொங்கு மங்களம்!' என்று அவர் உள்ளார்த அன்போடு நல்வாழ்த்துக் கூறுகிறார்..... நல்லது; உள்ளே போய்ப் பாருங்கள். — நமஸ்காரம்! *

திரு. க. கனகரத்தினம் M.P. அவர்கள்

யோக்கியர்களிலே இரண்டுவிதம் உண்டு. அயோக்கியத்தனம் செய்வதற்குப் போதிய வசதி கிடைக்காமையினாலே சிலர் யோக்கியர்களாக வாழுகிறார்கள். வேறு சிலரோ, அத்தகைய வசதிகள் கிடைத்தபோதிலும் மனச்சாக்ஷி என்ற சாட்டையினாலே அவைகளை அடித்து ஒதுக்கிவிட்டு, நீதிக்கும் நேர்மைக்கும் கட்டுப்பட்டு வாழுகிறார்கள்.

இந்த இரண்டாவது பிரிவைச் சேர்ந்த யோக்கியர்தான் திரு. க. கனகரத்தினம் அவர்கள்.

இலங்கைத் தமிழரின் இதயங்களில் திரு. கனகரத்தினம் அவர்களுக்கு பெரு மதிப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறதென்றால், அதற்குக் காரணம், ஒழுங்கு தவறாத அவர் வாழ்க்கையேயாகும். நேர்மையும், பெருந்தன்மையும், 'உதவி' என்று வந்தவர்களுக்குத் தம்மால் இயன்றதை மனப்பூர்வமாகச் செய்து கொடுக்கும் தயாளகுணமும் அவருடைய ஆபரணங்கள் — கர்னலேடு கூடப்பிறந்த கவசகுண்டலங்கள் போல, அவரைவிட்டு நீங்காத ஆபரணங்கள்.

நேர்மைக்கு மாறாக நடக்க நினைத்திருந்தால், இன்று அவர் பெரிய கோடும்வரனாக இருந்திருக்கலாம்; மிகப்பெரிய பதவிகள் பட்டங்களைக் கூடப் பெற்றிருக்கலாம். ஆனால், ஒழுக்கமும் நேர்மையுமாகிய கவசகுண்டலங்கள்தான் அவரைக் காப்பாற்றி வைத்தன. அதனால்தான் இலங்கைத் தமிழ்மக்களுடைய இசய சிமமாசனத்திலே பெருமதிப்போடு அவர் அமர முடிந்தது.

கொழும்புத் தமிழரிடையே தமிழையும், தமிழ்க் கலாசாரத்தையும், தமிழ் இசையையும் வளர்த்து வருபவர்களில் மிகப் பிரதானமானவர் திரு. கனகரத்தினம் அவர்கள். தென் இந்தியாவிலிருந்து வரும், தமிழறிஞர்களையும், சங்கீத வித்துவான்களையும் தேசியத் தலைவர்களையும் வரவேற்பதில் அவருக்கு மிகுந்த ஆர்வம் உண்டு. தென்னிந்தியாவிலுள்ள எத்தனையோ தமிழறிஞர்கள் அவருடைய உற்ற நண்பர்களாயிருப்பது நாம் நன்கறிந்த விஷயம்.

அரசியல் கொள்கைகளில் அவரோடு முற்றும் மாறுபட்டவர்கள்கூட, தனிப்பட்ட முறையில் அவருடைய அத்தியந்த நண்பர்களாகவேயிருக்கின்றனர். இவ்விதம் பல சிங்களத் தலைவர்கள்கூட அவருடைய நெருங்கிய நண்பர்களாயுள்ளனர். லக்ஷ்மீகரமும், கருணையும் நிறைந்த அவருடைய வதனம், யாரைத்தான் பகைத்துக்கொள்ளும்?

திரு. கனகரத்தினம் அவர்கள் நமது 'மறுமலர்ச்சி'யின் ஆதரவாளராக இருக்க ஒப்புக்கொண்டுள்ளார். அவருடைய தமிழ் அபிமானம் யாவரும் அறிந்ததே.

அவருடைய உருவப் படத்தை இந்த இதழின் முகப்பிலே பதிப்பதைக் குறித்துப் பெருமை கொள்கிறோம்.

இந்தப் பக்கத்தில் வெளிவரவேண்டிய நவாலியூர், திரு. க. சோம சந்திரப் புலவரவர்களுடைய 'பொங்கல் வாழ்த்து' அவருடைய சகவீனம் காரணமாக வெளிவரவில்லை. இக் குறைவை இப் புதிய 'கவிஞ்'னுடைய கவிதை நிறைவாக்க முயல்கிறது.

பொங்கலோ பொங்கல்!

பொங்கல் பொங்கி எங்கும் இன்பம்

தங்க வேணு மே — இந்தப்

பூதலத்தில் மாந்தர் வாழ்வு

ஓங்க வேணு மே!

(பொங்)

நாடு கண்ட நன்செய் புன்செய்

நன்மை யாகவும் — அங்கு

பாடு பட்ட பஞ்சை மக்கள்

பசிய டங்கவும்

(பொங்)

கட்டுப் பாடு என்று சொல்லும்

கதை ஒழிக்கவும் — பெரும்

'கள்ளச் சந்தை' என்று சொல்லும்

கொள்ளை போக்கவும்

(பொங்)

சங்க டங்கள் தந்து நிற்கும்

சாதிப் பூசல்கள் — எனும்

சஞ்சலங்கள் தீர்ந்து நன்மை

சார்ந்து வாழவும்

(பொங்)

அமுதமான தமிழ்மொழிக்கு

அன்பர் கூடவும் — பல

அறிஞர் கூடி நல்ல நூல்கள்

ஆக்கி வைக்கவும்

(பொங்)

பொங்கல் பொங்க வேணும்; அன்பு

பொங்கி வாழ வேணு மே — நல்ல

மங்க ளங்கள் பொங்கி இந்த

மாந்தர் வாழ வேணு மே!

பொங்குக மங்களம்!

க. கனகரத்தினம். M. P.

மறுமலர்ச்சி வாசகர்கள் எல்லோருக்கும் எனது அன்பார்ந்த பொங்கல் வாழ்த்துக்கள்.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளிவரும் ஒரு சில நல்ல தமிழ்ப் பத்திரிகைகளுள் 'மறுமலர்ச்சி'யும் ஒன்றாக இடம் பெற்றுள்ளது. கிட்டத்தட்ட இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னால் மறுமலர்ச்சி ஆரம்பிக்கப்பெற்றது. அப்போது யுத்த காலம். கடதாசிகிடைப்பதோ மிகவும் கஷ்டம். எனினும் இப் பத்திரிகையை நடத்தத் துணிந்த இளைஞர்கள் தங்கள் தளரா முயற்சியிலே, ஏற்பட்ட இடையூறுகள் யாவற்றையும் நீக்கி வெற்றி கண்டுள்ளார்கள்.

வந்திருக்கும் புத்தாண்டிலே பல சீர்திருத்தங்கள் செய்து இப் பத்திரிகையை மிக உன்னத நிலைக்குக் கொண்டு வரவேண்டுமென்று திட்டங்கள் வகுத்துள்ளார்கள். இவர்கள் முயற்சி பாராட்டற்குரியது.

அறிஞர்களினதும், பெரியார்களினதும் பேராதரவு இவர்களுக்கு நிச்சயமாகக் கிடைக்குமென நம்புகிறேன்.

'மறுமலர்ச்சி'யின் 'ஆதரவாள'ராக இருந்து பத்திரிகையைக் கௌரவிக்க வேண்டுமென்று என்னைக் கேட்டுக்கொண்டார்கள். மிகவும் சந்தோஷத்தோடு ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறேன். அப்படி இருப்பது எனக்கும் கௌரவமளிக்குமென நம்புகிறேன்.

✱

நமது அருமைத் தமிழ் மொழிக்கு நல்ல காலம் வந்து கொண்டிருக்கிறது. எதிர்காலத்தில் தமிழ்மொழி பல துறைகளிலும் மிகச் சிறந்து விளங்குமென்பதில் ஐயமில்லை. சென்னை அரசாங்கம் தமிழ் வளர்ச்சியில் மிகுந்த கவனம் செலுத்தி வருகிறது. இலங்கையிலும் சுதேச பாஷைகளை வளர்க்க வேண்டுமென்ற ஆவல் பெருகியுள்ளது. ஆனால் ஒரு விஷயத்தை முக்கியமாகக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

எந்த ஒரு மொழியும், அதைப் படிப்பவர்களின் தொழிலுக்கு ஏற்றதாக மாத்திரம் இருந்தால் போதாது. அவர்களைப் பெரிய விஞ்ஞானிகளாக ஆக்கி விட்டாலும் போதாது. சமீபத்தில் நடந்து முடிந்த மகா யுத்தம் நமக்கு இந்த உண்மையை எடுத்துக் காட்டியுள்ளது. மேல்நாட்டு அரசியல் ஞானிகளும், விஞ்ஞானிகளும் சேர்ந்து தங்கள் அறிவுத் திறமையையெல்லாம் உபயோகித்து உலகைப் பாழாக்கிவிட முனைந்தார்கள்!

கல்வியென்பது மனிதனின் ஆத்மாவை வளர்க்கவேண்டும். வாழ்வின் உன்னத நோக்கங்களை அவனுக்குத் தெளிவுபடுத்த வேண்டும். 'எல்லோரும் இன்புற்றிருக்க வேண்டும்' என்ற மனப்பான்மையை வளர்க்கவேண்டும்.

நமது தமிழ் மொழியிலுள்ள பழைய இலக்கியங்களெல்லாம் இத்தகைய உயர்ந்த அறிவு நூல்களாகவே விளங்குகின்றன. மகாகவி பாரதியாருடைய பாடல்களும், மறுமலர்ச்சி இலக்கியங்கள் என்று சொல்லப்படுகின்ற வேறு பல கவிதைகள், சிறுகதைகள் முதலியனவும் நமக்கு இத்தகைய அறிவை எளிய இனிய தமிழிலே அளித்து வருகின்றன. மனித சமுதாயத்துக்கு இது மிகப் பெரியதோர் சேவையாகும். இத்தகைய சிறந்த முயற்சியில் ஈடுபட்டுள்ள 'மறுமலர்ச்சி'யின் நிர்வாக இளைஞர்களுக்கு யாழ்ப்பாணம் மிகவும் கடமைப்பட்டுள்ளது.

*

ஆசியல், சமய, சாதி வித்தியாசங்கள் காட்டாது, தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியையே நோக்கமாகக் கொண்ட "மறுமலர்ச்சி"க்கு எங்கும் நல் வரவேற்பு ஏற்படுவதில் ஆச்சரியமில்லை. தமிழ்நாடு முழுவதிலுமே மறுமலர்ச்சி ஒரு சிறந்த பத்திரிகை என்று பெயர்பெற்று, யாழ்ப்பாணத்தின் சிறப்பை உயர்த்தி வைக்குமென எதிர்பார்க்கிறேன்.

போங்குக மங்களம்!

தொண்டன்

ஆசிரியர்:
ஆறுமுக நாவலர்
நாகர்கோயில்.

இந்துமத சீர்திருத்த மாதவெளியீடு

- ஆணித்தரமான தலையங்கங்கள்,
- ஐயமகற்றும் அறிவுரைகள்,
- திருநெறி பரப்பும் தீவிர வேலைகள்,
- சமய வளர்ச்சிப் பணிகள்,
- சமய சாத்திரக் கருத்துகள் — மற்றும் பல

சிறந்த அம்சங்களுடன் ஒவ்வொரு மாதமும் வெளிவருகிறது.

வருட சந்தா (உள்நாடு) ரூபா 3-00.

தனிப்பிரதி ரூ. 0 - 4 - 0.

எஜண்டுகள் இல்லாத இடங்களுக்கு டெபாலிட் கட்டக் கூடிய எஜண்டுகள் தேவை. 25% கமிஷன் தரப்படும்.

'தொண்டன்' காரியாலயம், நாகர்கோயில், S. I.

பூ நகரிச் சிந்து

● அ. வி. ம. ●

என்றும் கமத்தொழிலே சிறப்பாக உடைய நாடு பூநகரி நாடு. இந்த நாட்டுக் கமக்காரர் தங்கள் தொழிற் சிரமம் தீர்ப்பதற்கு வயலில் ஓர் அண்ணுவியாரைப் பாட்டுக்கள் பாடச் செய்வர். அவர்கள் வேலைசெய்துகொண்டு போவார்கள். இந்தப் பாடகன் பண்ணேடு பாடவேண்டும். அந்தப் பாட்டின் தாளத்தோடு இயைந்து அவர்கள் வேலையைச் செய்வார்கள். இப்படியே சில சிங்கள நாடுகளிலும் மத்தளப் பாட்டுக்காரர் பாடிப்பாடி வயல்வேலை காரரை ஊக்குவதைக் கண்டிருக்கிறேன்.

வேலைகாரருக்குக் கூலி இல்லை. அவர்களுக்குப் பரத்தைதான் உண்டு. அது மோர்ப்பரத்தை, சோற்றுப்பரத்தை, நீர்ப்பரத்தை என்றிருக்கும். இவ்வுணவுகளைப் பெரும்படியாக ஆயத்தம்செய்த வயலில் வழங்கிவிடுவதுதான் பரத்தை. மறுநாட்களில் மறுவயல் களிலும் இப்படியேதான் வேலை நடக்கும்.

இச் சந்தர்ப்பத்தில் பாடும் பாட்டுக்கள் யாவும் சிந்துவர்ணமாகவே காணப்படுகின்றன. அவற்றுட் சில காளி, முனி முதலிய சிறு தெய்வங்களைப் பிரதிட்டை செய்துள்ள மரக்கோட்டங்களில் பாடி ஆடப்படும். ஒருவர் உருக்கொண்டு ஆடுவார். பலர் பின்னின்று உருவேறப் பாடுவார்கள். இது பெரும்பாலும் வெட்டு வேளாண்மை முடிந்து, பழம் பழுக்கும் காலத்தில் நடைபெறுவது. சிந்துப் பாக்கள் சில அச்சாகிவிட்டன. நல்லன இன்னும் சில அச்சாகாது இருக்கின்றன.

“வீசுகர மேகநீறை வேதமுத லாள்கருணை
மேவுமத வாரணவி நாயகவி நோத
கூசதமிழ் சேர்முதலி கோமளவ(ல்) லீக்கோண்
குஞ்சுமத லைக்குமுதற் குஞ்சரமு கத்தோன்.....”

என்று தொடங்கிச் செல்வது பிள்ளையார் சிந்து.

“மட்டுருக் காலேஅரி வாளைச் செய்து
மாவிலங் கம்பிடி தன்னி லிறுக்கிட
வேட்டும் பிடியைச் சிறக்கவே வேட்டி
வேள்ளித் தகட்டால் விரல்கட்ட மிட்டே.....”

என்பது முருகையன் சிந்து.

“நாவியும் கீரியும் னுனையாத குருமனில்
நாங்கள் னுனாந்து குறுங்கம்பு வேட்டி
கம்பு நல்ல கம்பு வேள்ளி கட்டிய கம்பு
மதியாமல் வாறவரை மட்டடக்குங் கம்பு”

என்பது பரமசிவன் சிந்து.

இனி, வீரபத்திரர், நாகதம்பிரான், ஐயனார், அண்ணமார், வதனமார் என்போர்மீதும், சிந்துகள் பாடப்பட்டுள்ளன. சிலப் பதிகாரக் கதையும் சிந்தடியாகப் பாடப்பட்டு இங்கு வழங்கு கின்றது. இதனுள் மீன் பெயர், காளைப்பெயர், நெற்பெயர் எல் லாம் விரிவாக வந்துள்ளன.

ஊர்ப்பெயர் கொண்ட பாட்டு வருமாறு:-

“வேட்டாத பூநகரி செல்லிச்சி வாய்க்கால்
நாடெங்கும் தேடிக் கண்டலைந் தோமே
மட்டார் கோழம்புத்துறை கோயிலாக் கண்டி
மறவன் புலோப்பனை வண்ணாத்தி பாலம்
தட்டானை வேட்டித் தலைகீழாய் நட்ட
தனங்கிழப்பில் அம்மனைத் தாள்பணிந் தோமே”

இப் பாவினுள் ஒரு பழைய சம்பவமும் கூறப்பட்டிருப்பது கண்கூடு. இதன் உண்மை ஆராயவேண்டியது. *

சி
ற
ந்
த

- சித்திரங்கள் ●
- பு ளொ க் கு க ள் ●
- சி னி மா ஸ் லை டு க ள் ●

எழுதுங்கள்:

P. KATHIRAVETPILLAI,
COMMERCIAL ARTIST,
127, Silversmith St., COLOMBG.

கடல் கடந்து போன கதை

*

கொழும்பு ரேடியோவில் எதுவோ ஒரு பேச்சுக்குப்போன எனக்கு, எட்டயபுரத்தில் நடைபெறும் பாரதி மண்டபத் திறப்பு விழாவுக்கு ஒரு பத்திரிகைப் பிரதிநிதியாகப் போவதற்குச் சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டதும், முன்பின் யோசியாமல் அப்படியே புறப்பட்டுவிட்டேன்.

எனது முதலாவது இந்தியப் பிரயாணம் இதுதான். வங்காள நாவல்களையும், தமிழ் நாட்டுச் சிறுகதைகளையும் சிறுவயசிலிருந்தே படித்துவந்த கோஷமோ என்னவோ 'இந்தியா, இந்தியா; தமிழ்நாடு, தமிழ்நாடு' என்று என்மனம் வெகுகாலமாகத் துடித்துக்கொண்டிருந்தது. கற்பனையிலும் கனவிலும் பார்த்துக்கொண்டிருந்த இந்தியாவை, இந்தியாவின் ஒரு பகுதியை, மிகவும் சிறிய ஒரு பகுதியைக் கடைசியாக என் கண்களாலேயே பார்த்துவிட்டபோது, துடிப்பு நின்று எதையோ மகத்தானதொன்றைச் சாதித்துவிட்டதுபோன்ற மனநிம்மதி உண்டாயிற்று.

முதலில், இந்தியாவுக்குப் போய்வந்தேன் என்ற திருபதி; அத்துடன் சுதந்திர இந்தியாவுக்குப் போய்வந்தேன் என்ற பெருமீதம்; கொஞ்ச நாட்களுக்கு என்னைக் கையால் பிடிக்கமுடியவில்லை. ஆனால்

அது, பின்னால் மண்டபம் 'காம்ப' அனுபவங்கள் வரையில் தான்.

பாரத புண்ணியபூமியில் கால்வைப்பதே மகா புண்ணியம் என்று எனது தாயார் அடிக்கடி சொல்லக்கேட்டிருக்கிறேன். இதனால் கப்பலைவிட்டு இறங்கியிரயிலேறப் போய்க்கொண்டிருந்த போது "அப்பாடி! என் வாழ்க்கையிலே பாரததேசத்தின் மண்ணிலே கால்வைத்தாயிற்று!" என்று ஒரு பெருமூச்சோடு சொன்னேன். கூடவந்த நண்பர் (அவரும் ஒரு பத்திரிகைப் பிரதிநிதி) முன்னாடி இந்தியாவுக்குப் போய்வந்த அனுபவசாலியான படியால் இந்தச்சமயம் நிதானமாக, 'பொறும், அவசரப்படாதேயும். இன்னும் மண்ணில் கால்படவில்லை, இப்போது தண்ணீருக்கு மேலேயுள்ள பாலத்தின் மீது நடக்கிறோம்" என்று ஒரு எச்சரிக்கை செய்தார். அவரது அபிப்பிராயப்படி சரியான இந்திய மண்ணில் - மணலில் கால்வைத்தபோது ..... ஐயையோ, சூட்டிலே உள்ளங்கால்கள் வெந்துபோய்விட்டன!

போகிறபொழுது மண்டபம் காம்ப்பில் தங்கி இளைப்பாறிப் போக வேண்டியதில்லை. ஆனால், வருகிறபொழுது தப்பமுடியாது. அவர்களது ஆசார உபசாரங்களை யெல்லாம் ஏற்றுக்கொண்டு தான் ஆக

வேண்டும். மண்டபத்தில் ஏழுநாட்கள் தங்கி எல்லா வற்றையும் 'அனுபவித்து'க்கொண்டு வந்த ஒரு மூன்றாம் வகுப்புப் பிரயாணி, ரயில் பாம்பன் பாலத்தின்மீது வந்துகொண்டிருந்த சமயம் வெளியே எட்டிப் பார்த்துவிட்டு "இந்தப் பெரிய இணைப்பையும் ஏற்படுத்தி மண்டபம் காம்ப்பையும் வைத்திருக்கிறார்களே" என்று சொல்லி வயிற்றெரிச்சல் பட்டார். என் அபிப்பிராயம், இந்திய மக்களுக்கு மண்டபம் காம்ப்பு ஒரு சிறந்த சுகாதார பள்ளிக்கூடமாயிருக்கிறது என்பதுதான். இலங்கையின் சுகாதாரச் சீருக்கு இந்தியநிலை குறைவாகவேயுள்ளது என்பதை சமீபத்தில் இலங்கை வந்த ஸ்ரீமதி ருக்மணி லட்சுமிபதியே (ஒருசமயம் சென்னை சுகாதார மந்திரியாகவிருந்தவர்) ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார். இந்தியாவுக்குக் கிடைத்துள்ள சுதந்திரம், இளிமேல்தான் இப்படி எத்தனையோ திருத்தத்திற்கு வழிகோல வேண்டும். பண்டித நேரு கூறியதுபோல, இந்தியாவின் ஏழை மக்களுக்குக் கதி மோட்சம் உண்டாக்காதுபோகுமானால் இந்தச் சுதந்திரம் சர்வநாசமாகவே போகட்டும். நிலவளமும் நீர்வளமும் நிறைந்த தேசத்திலே காப்பி ஹோட்டல் வாசலிலேயுள்ள எச்சித் தொட்டியில் போட்ட இலைகளை எடுத்து நக்கிப் பிழைக்கும் பஞ்சை மக்களைப் பார்க்கும் போது யார் மனம் கொதிப்படையாது?

*

போகிற பொழுதும் திரும்பி வருகிறபொழுதும் மதுரைப் பட்ட

டணத்தைச் சுற்றிப் பார்க்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. தம்முடைய நாகரிகமும் தமிழ்ப்பண்பும் மதுரையில் செழித்துக் கொழித்திருக்கிறது. கண்ணகியின் சிலம்பு ஒலித்த மதுரை, தெய்வம் திருவிளையாடல் புரிந்த மதுரை— என்பது பார்த்தவுடனே தெரிகிறது. அம்மட்டல்ல. உலகம் பிரமிக்கக்கூடிய திறமைவாய்ந்த சிற்பிகள் வாழ்ந்த மதுரை என்பதும் நன்றாகத் தெரிகிறது; கண்முன்னே அப்படியே தெரிகிறது; மதுரைக்கு இரண்டுமைல் தூரத்தில் நிற்கிறபொழுதே தெரிகிறது. மீனாட்சியம்மன்கோவில் கோபுரங்களையும், திருமலை நாயக்கர் மஹாலையும் அண்ணாந்து பார்த்துப் பார்த்துக் கழுத்து வலி எடுத்துவிட்டது.

இலங்கையில் திரிகோணமலையை 'வெள்ளைக்காரன் இராணுவம்' எப்படி வியாபித்து ஆட்சி செலுத்துகிறதோ, அப்படியே தேவஸ்தானம் என்ற மதநிலையம் மதுரையை ஆட்சி செய்கிறது. கோயில் வீதிகளுக்குள்ளே போய்விட்டால் ஒரே பஜனைக் கோஷ்டிகளும் பிரசங்கமாரியுராகவே தென்படும். மதுரையில் உள்ள பெரிய தொழிற்சாலைகளை விட, கோவில்லே அநேகம் பேருக்கு வேலை உண்டு. அங்கேயிருக்கும் பெரிய வியாபார நிலையங்களைவிடக் கோவிலையே அதிகம் நம்பி அநேகம்பேர் பிழைக்கிறார்கள்.

*

எட்டயபுரத்தில் எழுப்பப்பட்டுள்ள பாரதி மணிமண்டபத்தின் பூர்வீகத்தை நீங்கள் அறிவீர்

களா? சிலகாலத்துக்கு முன்னர் தமிழ்நாட்டில் எழுந்த தமிழ் இசைக்கிளர்ச்சிதான் ஒருவகையில் இதற்குத் தொடக்கம் என்று சொல்லலாம். இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்னர் பாரதி இலக்கியமன்றம் என்று ஒரு சங்கத்தை ஆரம்பித்து நடத்திக்கொண்டிருந்தார்களாம், எட்டயபுரத்து இளைஞர் சிலர். அந்தச்சமயம் தமிழ் இசைப் பிரசாரத்துக்காக கல்கி, டி. கே. சி. முதலியோர் அங்கு போக வேண்டித்தாம். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை இளைஞர்கள் தவறவிடாமல் தங்களது நீண்டநாளைய ஆசையை — அதாவது எட்டயபுரத்தில் பாரதி ரூபகார்த்தமாக ஒரு நிலையம் அமைக்கும் விருப்பத்தை மெள்ள 'கல்கி'யிடம் வெளியிட்டார்களாம். இதுதான் இன்றைய பாரதி மணிமண்டபத்தின் அடி அத்திவாரம். இளைஞர்களின் ஆசையும், 'கல்கி'யின் முயற்சியும், தமிழ் மக்களின் ஒத்துழைப்பும் சேர்ந்து எட்டயபுரத்திலே இன்றைக்கு நவமான கலைமண்டபமாகத் திகழ்கிறது.

இந்தப் பூர்வீக வரலாறுகளைப் பற்றி ஒருநாள் மாலை பாரதி மண்டபத்தில் பாரதி இலக்கியமன்றக் காரியதரிசி ஒருவரோடு பேசிக் கொண்டிருக்கையில் ஒரு விஷயத்தை அவரிடம் புதிதாகத் தெரிவித்தேன்.

“ஆமாம், எட்டயபுரத்தில் அதாவது பாரதியார் பிறந்த அவரது சொந்தக் கிராமத்தில்

இரண்டு மூன்று வருஷங்களுக்கு முன்பாக நீங்கள் ஒரு பாரதி இலக்கிய மன்றத்தைத் தொடங்கினீர்கள். இலங்கையில், எட்டயபுரத்திலிருந்து பல நூற்றுக்கணக்கான மைல்களுக்கப்பால் கடல் கடந்திருக்கும் யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு கிராமத்தில், எட்டு வருஷங்களுக்கு முன்னால் பள்ளிக்கூட மாணவர் சிலர் சேர்ந்து ஒரு பாரதி வாசிகசாலை நடத்தினோம்; பாரதி விழாவும் கொண்டாடினோம்” என்றேன். இதை அவர் நம்புவதற்கு வெகுநேரம் சென்றது.

*

எட்டயபுரத்திலிருந்து திரும்பி வருகிறபொழுது மதுரை வரையில் ஒரு நண்பர் என்றோடு கூட வந்து வழியனுப்பினார். இவர் எட்டயபுரத்திலிருக்கிறார், சுமார் ஒரு மாசமாக இவரோடு எட்டயபுரத்தில் தங்கியிருந்தேன். தூத்துக்குடி ல. நாராயணன் என்ற பெயர் பலபேருக்குத் தெரிந்திருக்கும். இவர் ஓர் தீவிர சீர்திருத்தவாதி. திரு. வி. கலியாணசுந்தரனின் நெருங்கிய நண்பர். திரு. வி. க., இவருக்குத் ‘தோழமைத் தொண்டர்’ என்று பெயர் சூட்டி தமது வாழ்க்கைக்குறிப்பில் எழுதியிருக்கிறார். மண்டபம் காம்ப் அனுபவங்களை ஒரு காலத்தில் மறந்துபோனாலும், இந்தத் தோழமைத் தொண்டரையும் அவரது தொண்டு மனப்பான்மையையும். கடைசிவரை மறக்கமுடியாது. *

மேனகை

வாலிப வயதின் கனவுகள் நிறைந்த 'மன'க்காதல் ஆயின் விஸ்வாமித்திரர் மனிதர்களின் மத்தியில் வாழ்வதை விடுத்து, கொடிய கானகத்தை நாடி வந்திருக்க வேண்டியதில்லை. ஆயிரம் மோகினிகளின் மத்தியிலேயே கனவுகண்டபடி காலத்தைக் கடத்தி விட்டிருக்கலாம். ஆனால் அவர் வாலிபப் பருவத்தைக் கடந்து பல்லாண்டுகளாய் விட்டன. அவரை வருத்தியது இளமையின் மனக்காதல் அன்று. நடுத்தர வயதின் மனக்கலப்பற்ற கொடிய உடல் வேட்கை. தசையின் பிடுங்கல்.....

சுகலத்தையும் துறந்த சர்வ வேத விற்பன்னரும் மகாமேதை யுமான அவரால் பெண்ணைசை ஒன்றைமட்டும் துறக்க முடியவில்லை. மலரின் இருதயத்திற்குள் கிடந்து சூடையும் புழுப்போல் அந்த ஒரே தாயம் எதற்கும் கலங்காத அவருடைய தி-சித்தத்தை நிலைகுலையச் செய்து கொண்டிருந்தது. நிமமரிஷ்டைகள், காடு நாடுகளில் நீண்ட கால் நடைப் பிரயாணம் முதலியன சிறிதும் பிரயோசனப்படவில்லை. உடலில் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு பலம் குறைந்ததோ, அவ்வளவுக் கவ்வளவு மனத்தில் இன்ப நிலை வு அதிகரித்தது.

வேட்கையைத் திருப்தி செய்து மனத்திற்கு அமைதி தேடிக்கொள்ளலாம் என்றால், அது பகைவனுக்கு அடிபணிந்து இறைஞ்சுவதுபோல் தோன்றியது. மன்னர் மன்னவனாகிய அவருக்கு எதற்கும் அடிபணிந்து போவதென்பது சாத்தியமாகவில்லை. வெற்றி அல்லது மரணம்! இந்தத் தீர்மானமே அவரை அரும் கானகத்திற்கு இழுத்துச் சென்றது. அங்கு, காமத்திற்கு நிலைக்களனாகிய தசையுடன் வருந்தத்தவம் இயற்றலானார்.

✱

விஸ்வாமித்திரரின் தவத்தை அறிந்த தேவேந்திரன் அயர்ந்து போய்விட்டான். ஒருசஷமயம், காமதேனுவைத் தனதாக்கிக்

பூத்துக் குலங்கும் ஒரு மகிழின்கீழ், வெண்பட்டணிந்து கருங்கூந்தல் தோளிற்புழ தெய்வ மயன் கடைந்து நிறுத்தி விட்ட தந்தப்பாவை போல மேனகை நின்றாள். அவள் இழக்கடையில் ஓர் இளமுறுவல். கண்களிலே ஒரு தாயம். ஒரு அழைப்பு..... விசுவாமித்திரருடைய மனம் கல்லாய்ச்சமைந்துபோக, உடல் அவள் நின்றுருந்த திக்கை நோக்கி அடி எடுத்து வைத்தது.....

கொள்ள முயன்ற மானிடன், காமதேனு வாசம் செய்யும் தே வுலகையே கவர்ந்துகொள்வதற் குச் செய்யும் பிரயத்தனம்தா னோ இத் தவம் என்று அங்கலா ய்த்தான். கொளதமர் கொடுத்த கொடிய தண்டனையின் நினைவு அவன் மனத்தில் இன்றும் பச்சை யாகவே இருந்ததனால், முனிவர் கள் என்றாலே அவனுக்குப் பெ ரும் பீதி..... ஆதலால் பொறி மூண்டு ஜ்வாலை ஆவதற்கு முன் அதை அவித்துவிட வேண்டும் என்று அவன் சங்கல்பம் செய்து கொண்டான்.

தவத்தை அழிப்பதற்கு நாரீ மோகத்தைவிடச் சிறந்த படை வேறொன்றில்லை என்ற உண் மையை, காமத் தையே தன் வாழ்வின் ஒரு லட்சியமாகக் கொண்டு சுவைத்த காமுகனாகிய தேவராஜனுக்கு அறிவுறுத்த அ மைச்சர் வேண்டியிருக்கவில்லை.

வெளிக்கு ரிஷி பத்தினியே போன்ற தண்மையான சுபாவத் திற்குள் வடவைத் தீ போன்ற காமத்தை மறைத்து வைத்திருப் பவளான மேனகையாலேதான் இந்த துட்பமான பணி நிறைவே ருவேண்டும் என்று நினைத்தான்.

மேனகை, வெளிக்குச் சிறிது அலட்சியமும் அலுப்பும் காட்டி யே இந்திரனுடைய கட்டளையை ஏற்றுக்கொண்டாளாயினும், அந் தரங்கமாக அவள் மனம் பரபரப் படைந்தது. போகப் பித்தர்க ளான தேவர்களை வீழ்த்துவது போல் மானிடர்களை அவ்வளவு இலகுவில் மோகவலையில் வீழ் த்த முடியாதென்பதை அவள்

அறிந்திருந்தாள். மேனாள், ஊர் வசி முசுருந்தச் சக்கரவர்த்தி என்ற மானிடனிடம் பட்ட அவ ஸ்தையெல்லாம் ஊர் வசியே சொல்ல அவள் கேட்டிருந்தாள். நீறு பூத்த ரெருப்புப்போல் கிடந் த அவனுடைய ஆசையைப் பூர ணமாகச் சுடர்விடச்செய்வதற்கு ஊர்வசி, தன் பெண் சக்தி முழு வதையுமே பிரயோகிக்கவேண்டி யிருந்தது..... ஆனால், ஈற்றில் அவனிடத்தில் அவள் கண்ட கொள்ளை இன்பத்தின் நினைவு, அவனைப் பிரிந்து பல காலத்திற் குப் பிறகும் அவள் மனத்தை விட்டு அகன்றதில்லை. அது ஒரு தனி அனுபவம். ஒரு பூரண வாழ்வு.....

அது ஊர்வசியின் அனுபவம். மேனகை இன்னும் மானிடர் களை அறிந்ததில்லை. இந்த விஸ் வாமித்திரன் எப்படிப்பட்டவ னோ என்று அவள் அதிசயித் தாள். அச்சமும் வினோத பாவ மும் கலந்த ஒரு இன்பஉணர்ச்சி அவள் மனத்தில் குடி கொண்டது. ஆயிரம் அமரர்களின் பொ து மகளான அவளுக்குப் புது மணப்பெண்ணின் மனத்தில் தோற்று வது போல் சிறிது நாணம்கூட ஏற்பட்டது.

*

இரவு முழுதும் தாரகைகள் நடமாடியதனால் செம்பஞ்சக் குழம்பு தோய்ந்திருந்த வான் அரங்கைத் துடைத்துச் சுத்தம் செய்வான்போல் அருணத் தோ ட்டி கீழ்த்திசையில் எழுந்தான். வைகறையோடு ஆற்றற் கரைக் குப்போன விஸ்வாமித்திரர் நீரா

டியபிறகு வழியோரம் மலர் பறித்தபடி ஆச்சிரமத்தை நோக்கிக் கம்பீரமாக நடந்துகொண்டிருந்தார். சான்றோர் உள்ளம்போல் சலமற்று ஆழமாகப் பாய்ந்து கொண்டிருந்த மகாநதி அவர் மனதிற்குச் சிறிது அமைதியைக் கொடுத்திருந்தது. விலக்கப்பட்ட கனியை நோக்கிச் சதா சாவிக் குதிக்கும் மனக் குரங்கைத் தடுத்து வைத்திருந்த பிணைப்பைக் கொஞ்சம் தளர்த்தி விடவும் முடிந்தது. வேத மந்திரங்களின் மாதூர்ய வசனங்கள் அவர் கண்டத்தில் எழுந்தன...

திடீரென்று, அவருக்குப் பின்புறத்தே குயில் ஒன்று நீளக் குரல் எழுப்பியது. விஸ்வமித்திரர் அதைக் கவனிக்காமல் மேலும் நடந்தார். குயில் மீண்டும் உச்சத் தொனியில் அவசரமாகக் கூவியது. அது தன்னையே அழைப்பதுபோல் அவர் மனதில் ஒரு சபலம் தட்டவே தன்னை மறந்து பின்புறமாகத் திரும்பி நோக்கினார்..... பூத்துக் குலுங்கும் ஒரு மகிழ்வின்கீழ், வெண்பட்டணிந்து, கருங்கூந்தல் தோளிற் புரள, தெய்வமயன் கடைந்து நிறுத்திவிட்ட தந்தப் பாவைபோல் மேனகை நின்றார். அவள் இசுழ்க்கடையில் ஓர் இள முறுவல், கண்களிலே ஒரு தாபம், ஒரு அழைப்பு... விஸ்வமித்திரருடைய மனம் கல்லாய்ச் சமைந்துபோக, உடல் அவள் நின்றிருந்த திக்கை நோக்கி அடி எடுத்து வைத்தது. அதற்குள் மேனகை மறைந்து போய்விட்டாள்.

முதல் உன்னிப்பில், அவளை அழைப்பதற்கு எடுத்த குரல் அவர் தொண்டையிலேயே அடங்கிப்போய்விட்டது. முன்வைத்த காலைப் பின்னுக்கு இழுத்துக் கொண்டார்.....

யார் இவள்?

அவரை இரவுபகல் வருத்தும் கொடிய வேதனையின் உருவெளித் தோற்றமோ இது! அவர் மனத்தில் தோன்றியிருந்த உற்சாகமும் அமைதியும் கணப் பொழுதில் மறைந்து போயின. நெஞ்சை வக்கிரமாக்கிக்கொண்டு பிரளய ருத்திரன்போல் ஆச்சிரமத்தை நோக்கி நடந்தார்...

பறித்த மலர்கள் அன்று பாத் திரத்திலேயே கிடந்தன.

✱

விஸ்வமித்திரர், தன் மன ஓட்டத்தை வேறு வழியில் திருப்பிவிடுவதற்கு எவ்வளவோ பிரயத்தனம் செய்து பார்த்தார். வேத மந்திரங்களை வாய்விட்டுப் பாடினார். வாழ்வின் நிலையாமையை நினைவு கூர்ந்தார். பிரபஞ்சத்தில் கண்கண்ட விந்துரூபத்தையும் கண்காணாத ரூபத்தையும் மனத்தில் இருத்த முயன்றார். 'நானே கடவுள், நானே பிரம்மம்'..... எல்லா எண்ணத் தொடர்களும் நற்றில் "பெண்" என்ற நினைப்பில் முற்றப்பள்ளி போட்டு நின்றன. 'ஆ! சகையும் நினைமும் என்பும் மயிரும் கொண்ட பெண் உரு!' என்று மனதில் அருவருப்பை ஏற்படுத்த முயன்றார். ஏதும் பயன் இல்லை.

அவர் உடல் அனல்போற் கொதித்தது.....

அந்தி மயங்கும் வேளை, விஸ்வாமித்திரர் பர்ணசாலே வாசலில் அமர்ந்து ஒரு ஸ்லோகத்தை முணுமுணுத்துக் கொண்டிருந்தார். லேசாக ஊதிக்கொண்டிருந்த காற்றில் மாலை மலர்களின் வாசனை 'கம்' என்று பரவியது. உதிர்ந்த சருகுகள் கலகலத்தன. விஸ்வாமித்திரர் ஆழ்ந்த பெருமூச்சுடன் தலை நிமிர்ந்தார். எதிரிலே முற்றத்தில் வளைந்த பூங்கொம்பர் ஒன்றைப் பற்றியபடி மேனகை முறுவல்பூத்து நின்றாள். அவளுடைய கருங்கூந்தல் ஸ்நானம் செய்து உலரவிட்டதுபோல் காற்றில் பறந்தது. உடலை மலர்மலைகளால் அலங்கரித்திருந்தாள். இந்தக் காட்சி, விஸ்வாமித்திரருக்கு முதலில் ரௌத்திரகாரமான கோபத்தையே உண்டாக்கியது. அவரை வருத்திய மன்மத தாபம், அதை எதிர்த்துப் போராட முடியாததால் அவர் உள்ளத்தில் தோன்றியிருந்த சுயவெறுப்பு, தன்னுடைய தவலட்சியம் தவறிப்போனதனால் ஏற்பட்ட ஏமாற்றம் ஆகிய எல்லாம் அந்தக் கணத்தில் தாங்க முடியாத கோபமாக உருவெடுத்தன. உடல் படபடக்க எழுந்து நின்றார். "யாரடி, கீ! கிராதகி!" என்று வனம் அநிரும்படி அவர் குரல் எழுந்தது. மேனகை அபர்ந்துபோய்விட்டாள். முறுவல்செய்த அவள் உதடுகள், நடுங்க ஆரம்பித்தன. நெருப்புச் சிதறும் விஸ்வாமித்திரருடைய எதிர்நோக்கி முன் அவள் நயனங்கள் தாழ்ந்தன. ஆனால் அவருடைய நுத்திரமும்

பார்த்த தோள்களும் அவளை மிகவும் வசீகரித்தன. 'இதோ, கடைசியாக ஆண்மை சிந்தும் ஒரு ஆடவன்!' என்று அவள் நினைத்துக்கொண்டாள்.

சபித்தாலும் சபிக்கட்டும் என்று மனத்தைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு மறுபடி இதழ்களில் புன்னகையையும் முகத்தில் மந்தகாசத்தையும் வருவித்து, "ஸ்வாமி, நான் மேனகை!" என்றாள்.

"மேனகையா? — தேவதாசி! உனக்கு இங்கே என்னவேலை?" அவருடைய குரலில் முன்னிருந்த கோபம் இல்லை. அவளிடத்தில் தோன்றிய அச்சக் குறிகள் அவர் மனத்தைக் கொஞ்சம் இளக்கிவிட்டிருந்தன. அகை உணர்ந்துகொண்ட மேனகை, அவரை நோக்கி ஒரு அடி எடுத்து வைத்தாள். நாட்டிய மேதைபான அவள் இடைஅசைவிலும், கழுத்தசைவிலும் தோன்றிய நிகரில்லா அழகு அவர் மனத்தை வருத்தியது.

"தங்களுடைய தவமேன்மையை அறிந்து தங்களுக்குப் பாதசேவை செய்யலாமென வந்தேன்"

"கிட்டவராதே, கிட்டவராதே!" என்று பதறினார் விஸ்வாமித்திரர். அவருடைய குரலிலே கோபம் இல்லை. அதற்குப் பதிலாக கெஞ்சும் பாவம்தான் சிறிது புலப்பட்டது.

வெற்றி தனதென்பதை மேனகை நிச்சயமாக அறிந்துகொண்டாள். "தாங்கள் என்னை நிராகரித்தால்....." என்று சொல்லி

முன்வைத்த காலே அதே சிருங்கார ரஸம்செறிந்த அங்க அசைவுகளுடன் பின்னுக்கு எடுத்துக் கொண்டாள். 'ஆகா, தூண்டில் மீன்!' என்று நினைத்தாள்.

அதன்பிறகு அவளுக்கு வெகுசுலபமாகவே வெற்றி கிட்டியது. கடைசியில், விஸ்வாமித்திரரே அவளைக் குறைஇரக்கும்படியாய் விட்டது.....

கன்னிப்பெண், தன் காதற்கனவுகளை மெழுகிய தரையில் கோலமாக வரைந்துவிட்டது போல், பால்நிலவு மரஇலைகளினூடே செறிந்து ஆச்சிரம முன்றில் எங்கணும் சிதறிக்கிடந்தது. விஸ்வாமித்திரருடைய மடியில் தலைசாய்த்து மேனகை படுத்திருந்தாள்.

"ஸ்வாமி, உண்மையான தேவபோகம் இன்றே எனக்குக் கிட்டியது. இது என்றும் நிலைத்திருக்கவேண்டுமே....."

"மேனகா, சுவர்க்கம் என்று எங்கெல்லாமோ தேடியலைந்தேன். உடலை வருத்தினேன்... இன்று என் கனவுகளின் சாற்றைப் பிழிந்து சமைத்தது போன்ற எழிலுடன் நீ எங்கிருந்தோ வந்தாய், சுவர்க்கத்தைச் சமந்துகொண்டு! இனி நான் வேறு சுவர்க்கம் வேண்டேன்....."

அன்றிரவு அப்படிக்க் கழிந்தது.

✱

வசந்தகாலம் புரண்டு அருங்கோடையாக மாறியது. கானகத்தில் புற்கள் கருகி, மரங்களின் பசியஇலைகள் உதிர்ந்து சருகுகளாய்க் கலகலத்தன. முதலில் விஸ்வாமித்திரருக்கு சுவர்க்கத்தி

லும் உயர்ந்ததாகத் தோன்றிய வேட்கையும் அதின் திருப்தியும் நாளடைவில், உண்பதும் உறங்குவதும்போல் சாதாரண மிருக அனுபவமாய் மாறியது... மேனகை ஆயிரம் அணங்குகளின் குணபேதங்களை ஒருங்கே தன்னுள் கொண்டவளாய், நாளொரு தோற்றமும் பொழுதொரு வினோதமும் காட்டும் ஜகன்மோகன ஸரஸகாம வல்லியாகத் திகழ்ந்தாலும் விஸ்வாமித்திரருடைய மனத்தில் கொஞ்சம் அலுப்புப்படர ஆரம்பித்தது. அவளுடைய பாட்டும் கூத்தம்கூட அவருக்குப் பயனற்ற வெறும் பொம்மலாட்டமாகவே தோன்றின. அவளுடைய செயல் ஒவ்வொன்றும் — ஏன் அவளுடைய வாழ்க்கை முழுவதும் — காமஇன்பம் ஒன்றையே சுற்றி வட்டமிடுவதுபோல் அவருக்குத் தோன்றியது. மனத்திற்கு, காமதுகர்ச்சிக்கு மேம்பட்ட, அப்பாற்பட்ட வேறு ஒரு தனிவாழ்வு உண்டு என்பதை அவளால் உணர்ந்து கொள்ளவே முடியவில்லை.

உதறித் தள்ளிவிட்டு வந்த பந்தங்கள் மீண்டும் தன்னைப் பிணிப்பதை அறிந்து விஸ்வாமித்திரர் கவலையில் ஆழ்ந்தார்.

இதன் மத்தியில் ஒருநாள், மேனகை, தான் கர்ப்பம் உற்றிருப்பதாக அவருக்கு அறிவித்தாள். அவர் அதைக் கேட்டுப் பெரு மகிழ்ச்சி அடைவாரென்பதே அவள் எண்ணம். தன்படியிலிருந்து சிறிது சிறிதாக நழுவிச் செல்லும் அவரை இச்செய்தி மறுபடி தன்பால் இழுத்த

துவிடுமென்று அவள் கருதினாள். விஸ்வாமித்திரர் வாய் திறந்து ஒரு பதிலும் சொல்லவில்லை. தன்தோளை அணைத்திருந்த அவள் கையை மெல்ல நகர்த்திவிட்டு, ஆற்றங்கரையை நோக்கி நடந்தார்..... 'பெண் மோகம் என்ற சிறையில் அடைப்பட்டுப் பரிதவிக்கும் துறவியின் மனத்திற்குப் புத்திர பாக்கியம் என்ற இரட்டைத் தாழ்ப்பாள்! ஐயோ வல்வினையே!.....' என்று அவர் மனம் செயலறியாது ஓலமிட்டது. ஆண்மை குலைந்தது.....

மாரிகாலம் ஆன படியால் ஆறு கரைபுரண்டு நுரை சிதறிப் பாய்ந்துகொண்டிருந்தது. அதன் உன்மத்த கதி அவர் மனத்தை மேலும் கலக்கியது மண்ணவரையும் விண்ணவரையும் நடுங்க வைத்த அவருடைய தபோபலம் இப்பொழுது எங்கே? வேதவாக்கியங்களைப் பிறப்பித்த அவருடைய பரந்த கல்வியும்— மனப்பண்பும் எங்கே?..... ஆற்றங்கரையிலேயே மனம் இடிந்து போய் இரவையும் குளிரையும் பொருட்படுத்தாது விஸ்வாமித்திரர் உட்கார்ந்துவிட்டார்.

வைகறையாமம் கழித்த ஆச்சிரமத்தை அடைந்தபொழுது மேனகை அவர் விட்டு வந்த இடத்திலேயே பாயலும் இன்றி அயர்ந்து தூங்கிக்கொண்டிருந்தாள். அவள் கன்னங்களில் கண்ணீர் வடிந்து உறைந்து வரி செய்ய திருந்தது.....

திடீரென்று அவர் மனத்தில் அவள்பால் சொல்லொணாத அன்பும் இரக்கமும் ஏற்பட்டன.

அவள் தலையை அன்பாக வருடி "மேனகா,— என் குழந்தாய்!" என்றார். அவள் விழித்து அத்தியந்த ஆவலுடன் அவர் மார்பை அணைத்துக்கொண்டு சிறு குழந்தைபோல் தேம்பித் தேம்பி அழுதாள்.....

இரு தினங்கள் கழிந்ததும், அவர் மனத்தில் மறுபடி வைரம் ஏறியது. தன் இளகிய நெஞ்சிற்காக தன்னையே கடிந்துகொண்டார்..... ராஜத் துறவியின் லட்சியத்துக்குக் குறுக்கே வந்து மென்மையைக் காட்டி மருட்டுவதற்கு இவள் யார்? மேனகையை அணுகாமல் ஏகாக்ர சிந்தையுடன் ஆற்றங்கரையிலே அதிகமான காலத்தைத் தனிமையில் கழித்துவரத் தலைப்பட்டார்.

ஒருநாள் உதயகாலத்தில் மேனகை சொன்னாள்: "ஸ்வாமி, இன்று என் உடலில் வேதனை காணுகிறது. இன்று ஒரு பொழுதிற்காவது தாங்கள் மனமிரங்கி ஆச்சிரமத்தில் தங்கக்கூடாதா?"

விஸ்வாமித்திரர் பதில் கூறாமல் தன் இளகும் மனத்தை இரும் பாக்கிக்கொண்டு ஆற்றங்கரையை நோக்கிப் புறப்பட்டார். பகல் முழுவதும் அங்கேயே போக்கினார். பொழுது மாங்களின் புறத்தே சாய்ந்தது. வானத்தில் செவ்வரி படர்ந்தது.....

திடீரென்று ஆச்சிரமம் இருந்த திக்கில் இருந்து மேனகை தலைவிரிகோலமாய் அலங்கோலமான ஆடைகளுடன் கையில் ஒரு குழந்தையை ஏந்திக்கொண்டு அவரை நோக்கி ஓடி வந்தாள். தாய்மையும் நாணமும்

பொங்கும் முகத்துடன் “இதோ, உங்கள்—எங்கள் புத்ரி!” என்று கூறி அவர் அமர்ந்திருந்த கல்லின்முன் மண்டியிட்டு, குழந்தையை அவர்பால் இரு கைகளாலும் நீட்டினான்.....

பகைவனைக் கண்டு படம்விரிக்கும் சர்ப்பம்போல் விஸ்வாமித்திரர் சீறி எழுந்தார். “எட்டநிலை! பாபி! துரோகி! இந்தப் பாவசின்னத்தை என் கண்ணினால் கூடப் பார்க்க மாட்டேன்!”

இந்த வரவேற்பை அவள் ஒரு அளவிற்கு எதிர்பார்த்தே இருந்தாள் எனினும், அவள் தாயுள்ளம் மிக வேதனைப்பட்டு நின்றது. விஸ்வாமித்திரருடைய உள்ளத்தைக் கொஞ்சம் குத்திச் சித்திரவதை செய்வேண்டும்தோல் அவளுக்குத் தோன்றியது. அவள் சொன்னாள்: “தவவேடம் புனைந்த காழுதனை! ‘தேனே, மானே, காமினி’ என்று நச்சி என் உடலை விழைந்தபொழுது இந்த நைவடிக்கம் எங்கே போயிற்று? ஆண்மகன்—பேடி! மானிடர்கள் எல்லோருமே இப்படி இருந்து விட்டால் பூவுலகம் கடைத்தேறியபடிதான்....”

விஸ்வாமித்திரருக்குக் கோபம் வரவில்லை! மேனகைபால் இரக்கமே ஏற்பட்டது. கையில் ஏந்திய சிசுவுடன் நிராதரவாய் அவள் நின்ற நிலை அவர் மனத்தை உருக்கியது. அவர் சொன்னார்: “மேனகா என் வாழ்வின் லட்சியங்களை நீ அறிபமாட்டாய். நான் துறவி. ராஜபாகங்களையே வேண்டாமென்று ஒதுக்கித் தள்ளியவன், விதிவசத்தால் மனம்

பலவீனம் அடைந்த சமயம் இக்கதிக்கு ஆளானேன். ஆனால், உன் நிலைமைக்காக மிகமிக வருந்துகிறேன். இனிமேல், நான் உன்னுடன் வாழ முடியாது. பெண்ணே, எனக்கும் உனக்கும் இடையில் ஏழ்கடலும் ஈரேழுலோகங்களும் அல்லவா நிற்கின்றன....”

மேனகை இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டுத் துடித்தெழுந்தாள். குழந்தையை விஸ்வாமித்திரரின் காலடியில் கிடத்திவிட்டு “எனக்கு என்ன வந்தது, உங்கள் குழந்தையைத் தாலாட்டிப் பாலூட்டி வளர்க்கவேண்டும் என்று? நான் மானிடப் பெண் அல்லவே; நான் தேவமகள். இன்பமும் கல்புமே என் வாழ்வின் லட்சியங்கள். நான் போகிறேன். ஆனால், ஸ்வாமி! தங்கள் அன்பை—அது சொற்ப காலத்தியதாயினும்—என்றும் மறவேன். தாங்கள் என்னை எப்பொழுதாகிலும் நினைத்துக்கொண்டால் அப்பொழுது வந்து தங்களுக்கு இன்பமூட்டுவது என் பாக்கியம்—” என்று கூறி மறைந்துவிட்டாள்.

விஸ்வாமித்திரர் நிலத்தில் கிடந்த குழந்தையைக் கூர்ந்து கவனித்தார். தேஜோமயமான பெண் குழந்தை. அதை மௌனமாக ஆசீர்வதித்துவிட்டுத் தன் தண்டுகமண்டலங்களைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு வடதிசை நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

பசும்புற்றரையில் கிடந்த குழந்தை கைகளையும் கால்களையும் உதைத்து வீறிட்டு அலறியது.....

என் மனைவிக்கு

மாந்தர்குல வீதி, இது
மண்ணுலகம்; இங்கே
சார்ந்தவர்கள் பற்பலர்க்குட்
சச்சர்வென் றெங்கள்
ஏந்தல் இறை யோனுமெனை
இங்கனுப்ப, எங்கள்
காந்தருவ நாடு வீட்டென்
கண்மணியே! இங்கு,

உந்தனுக்கும் சொல்லவில்லை
ஓடிவந்து விட்டேன்;
என்கவலை அவ்வளவு,
ஏந்தமிழர் நாடு —
செந்தமிழும் தீரமதும்
தேங்கிய இத் தேசம் —
நொந்திழிந்து போகுதென்ற
நோக்கமத னாலே.

இங்கு வந்து பார்த்தறிந்தேன்,
என்கினியே! நாடு
மங்குகின்ற தற்கு இந்த
மாந்தர்கன்தான் ஏது!
எங்கிருந்தோ இங்குவந்த
'இங்கிலி'சைக் கண்டு,
தங்கள்நடை பாஷைஉடை
தாமனைத்தும் விட்டார்.

வேற்சண்டை செய்தவிறல்
வீரர்களின் மக்கள்
காற்சட்டை தொப்பிகளுள்
கட்டுண்டு போனார்!
நாற்றண்டை யெட்டிடவும்
நாணமுறு கின்றார்,
சோற்றுக்கும் சீலைக்கும்
சீமைக்குப் போனார்!

கச்சேரி கோடு கந்தோர்க்
கட்டிடங்கட் குள்ளே
கைவஞ்சம் வாங்கவும், பொய்
சுள்ளமதும் ஓங்க,
நச்சேறிப் போனமன
நல்லபிள்ளைப் பேர்கள்
நாட்டிலெங்கும் நன்றாய்த்தம்
பாட்டிலுழைக் கின்றார்.

அறத்துக்கும் திறத்துக்கும்
ஆய்வாழ்ந்தோர் நாட்டில்,
மறத்துக்கும் நிறத்துக்கும்
மதத்துக்கு மாக,
உறுகின்ற பகைமைக்கிங்
கோரெல்லை யில்லை;
பெறுகின்ற பேறினனல்,
பிறிதொன்று மில்லை.

பைங்கூந்தற் பெண்மயிலே
பாரில் எனைத் தேடி,
எங்கூர்ந்து விட்டாயோ
என்பிரிவால் வாடி!
இங்கே இம் மங்கையர்போல்
எட்டிக்குப் போட்டி
எங்கே இட் டெம்வாழ்வை
இன்னொற் காட்டி —

விட இங்கு நீ கற்று
விடுவாயோ என்றே,
மட அன்ன மே! அங்கு
மறித்துனை வந்தேன்;
சுடவைத்த சொல்லம்பு
சறுக்கென்று ஏற்றும்
திடமுள்ள பெண்கள்வாழ்
தேசம்பார்! மோசம்.

நாவற்குழியூர் நடராஜன்

உள்ளதே போதுமா?

● டர்பன், ச. மு. பிள்ளை ●

மன நிறைவு, மன அமைதி, மனத்திருப்தி இவையெல்லாம் ஒரே பொருளுள்ள சொற்கள். மனிதனுக்கு மன அமைதி இல்லாவிட்டால் ஒரு சுகமுமில்லை; உள்ளதே போதும் என்று இருக்காதவர் எப்போதும் துன்புறுவர்; போதும் என்ற மனமே பொன் செய்யும் மருந்து; செல்வம் என்பது சிந்தையின் நிறைவே. உள்ளதே போதும் என்று நினைபவரவர் அமைதியான வாழ்வு வாழ முடியாது: என்றெல்லாம் பெரியோர்கள் உபதேசம் செய்கின்றனர்.

இவ்வாறே உயர்ந்த நிலையில் உள்ள ஒவ்வொருவரும் திருப்தியைப்பற்றிப் பேசுகின்றனர். அப்பேச்சும் தங்களுக்காக அல்ல. தமக்குக் கீழ் நிலையில் உள்ளவர்களை அப்படியே வைத்திருப்பதற்காகவே.

நமது மதங்கள் திருப்தியைப்பற்றிப் பழைய காலத்திலிருந்து போதித்து வருகின்றன. பணக்காரர்களும் திருப்தியைப்பற்றியே பிறருக்குப் போதித்து வருகின்றனர். நமது மக்களின் மனத்திலும் கிடைத்ததைக்கொண்டு திருப்தியோடு வாழ வேண்டும் என்னும் எண்ணம் படிந்துகிடக்கிறது.

கஷ்டப்படுகிற ஒவ்வொரு மனிதனும் தனது கஷ்டத்தை நீக்குவதற்கு வழி தேடுவதே தயில்லை. தன்னால் கஷ்டத்தை நீக்கிக்கொள்ள முடியும் என்ற நம்பிக்கையே உண்டாவதில்லை. உள்ளதைக்கொண்டு திருப்தியடைய வேண்டும் என்னும் முட்டுக்கட்டையான எண்ணம் அவர்களைத் தடுத்தாவிடுகிறது. அதனால் அவர்களுக்கு முயற்சி தோன்றுவதே தயில்லை. நமது மக்கள் முன்னேற்ற மடையாமைக்குக் காரணம் இந்தத் திருப்தி என்னும் ஒரு குணமேயாகும்.

இன்று ஐரோப்பிய ஏழை மக்களின் கிளர்ச்சியும், அவர்கள் இயக்கமும் வலுப்பட்டு வருவதற்குக்காரணம், அவர்கள் வாழ்க்கை நிலை உயர்வடைந்து விட்டதனால் அதைச் சமாளித்துக் கொள்வதற்கு அவர்களுக்கு அதிக வருவாய் தேவையாக இருப்பதே. அந்தத் தேவையை நிறைவேற்றிக் கொள்ளவே அவர்கள் ஒன்று சேர்ந்து கிளர்ச்சி செய்கிறார்கள். ஆகவே, அவர்கள் விழிப்புக்கும் கிளர்ச்சிக்கும் காரணம்

○ தேன்னாபிரிக்காத் தமிழர் சங்கத்தின் மூலமாகத் தமிழ்த் தொண்டாற்றிவரும் திரு. ச. மு. பிள்ளை அவர்களைப் பெரும்பாலான தமிழ் வாசகர்கள் அறிந்திருப்பார்கள். 'மறுமலர்ச்சி' மீதுள்ள அபிமானம் காரணமாக அத் தூரதேசத்திலிருந்து வந்துள்ள இக் கட்டுரையை மிக மகிழ்வுடன் பிரசுரிக்கின்றோம்.

‘போதாது’ என்ற அதிருப்தியே யாகும் என்பதை அறியலாம்.

நமது மக்களோ இன்னும் விழிப்படையவில்லை. ஏழைமக்கள் மனத்தில் “உள்ளதைக்கொண்டு திருப்தியடைய வேண்டும்” என்னும் எண்ணம் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாகக் குடிக்கொண்டிவிட்டது. அவர்களுடைய இந்த எண்ணத்தைப்போக்கி அவர்களின் கஷ்ட நிலையை உணரச் செய்யக்கூடிய சரியான இயக்கங்களும் நமது சமூகத்தில் தோன்றவில்லை.

நமது ஏழை மக்களிடம் “உள்ளதே போதும்” என்ற எண்ணம் குடிக்கொண்டிருக்கும் வரையிலும் சரியான சமத்துவம் ஏற்பட முடியாது.

“உண்ண உணவில்லை; என் செய்வது? பட்டினி கிடந்து இறக்க வேண்டும் என்பதுதான் பகவான் கட்டளை” என்று எண்ணிப் பட்டினியரல் மடியும் மனப்பான்மையுள்ளவர்கள் எப்படி முன்னேற முடியும்? ‘என் நாம் பட்டினி கிடக்கவேண்டும்? நம்மால் ஆனவரையிலும் முயற்சி செய்வோம்; போகின்ற உயிர் எப்படிப் போனால்தான் எனன்ன? உயிருள்ளவரையும் எந்த விதமாகவேணும் சுகமாக வாழ்வதற்கு வழிதேடாமலிருப்பதில்லை’ என்று நினைக்கிறவர்கள் முன்னேற்றமடையாமல் இருக்க முடியுமா?

அதிருப்தியே மனிதனை முன்னேற்ற வழியில் செலுத்தும்,

திருப்தியே மனிதனை இருந்த நிலையிலேயே அசையாமல் வைத்திருக்கும் என்னும் உண்மை ஏழை மக்கள் மனத்தில் படிய வேண்டும். இதற்கு மாறாகவுள்ள உபதேசங்களை யெல்லாம் அவர்கள் நம்பக்கூடாது. அப்பொழுது தான் ஏழை மக்கள் கிளர்ச்சி பலப்படும். பணக்காரர்களுக்கே-எல்லா வசதிகளும் உள்ளவர்களுக்கே - திருப்தி தேவை. அவர்கள் திருப்தியுடையவர்களாயிருந்தால்தான் ஏழைமக்களைச் சுரண்டமாட்டார்கள். ஏழை மக்களும் தங்கள் உழைப்புக்கேற்ற பலனை அடைய முடியும்.

அதிருப்தி துன்பம் தரும் என்பது சுயநலக்காரர்கள் கூற்று. சுகமடைகின்றவர்கள் எப்பொழுதும் சுகமுடையவர்களாயிருக்க வேண்டும், துக்கப்படுகிறவர்கள் எப்பொழுதும் துக்கப்படுகிறவர்களாக இருக்கவேண்டும். என்பவர்களே திருப்தியின் மேன்மையைப்பற்றிப் பேசுவார்கள். கஷ்டப்படுகிறவர்கள் சுகமடைய முயன்றால், தம்முடைய சுகத்தில் பங்கு கொள்ள வந்துவிடுவார்கள் என்ற எண்ணத்தால்தான் சுயநலக்காரர்கள் திருப்தியின் உயர்வைப்பற்றியும், அதிருப்தியின் தீமையைப்பற்றியும் அதிகமாக அளந்து கொட்டுவார்கள். ஆகையால், கஷ்டப்படுகிறவர்களுக்குத் திருப்தி தேவையே யில்லை. வேண்டுவது அதிருப்தியே. அதுவே சுகம் தரும்.

வென்றுவிட்டாயடி, ரத்தின!

தோடர் கதை

முன்பு:

நான் எழுதிய 'உணர்ச்சி ஓட்டம்' என்ற கதையை வாசித்த ரத்தினு எழுதுகிறார்: எனது இன்றைய நிலைமை மிகப் பரிதாபகரமானது. எவ்வித கஷ்டங்களையும் பொறுத்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் எனது நிலைமை அவற்றுக்கு அப்பாற்பட்டது. தற்கொலை செய்யவும் துணிவு வரவில்லை. எனது கதையை உங்களிடம் சொல்லி ஏதாவது ஆறுதல் பெறலாமென எண்ணுகிறேன். என் தாயார் இறந்துபோனார். தகப்பனார் மலேயாவில். பெத்தாச்சி தான் என்னை வளர்த்தவர். கிறீஸ்தவ சமூகத்திலேயே நான் மிகவும் துருக்கான பெண். 16 வயதில் உடுவில் பெண்பாடசாலையில் படித்துக்கொண்டிருந்தேன். ஒருநாள் வழியில் ஒரு 'கவர்' கிடைத்தது. அசனான் ஒரு இளைஞனின் போட்டோவும், அதேபோல் பெரிய படமொன்றும் இருந்தன. பின்னுக்கு அவன் விலாசம் இருந்தது. 'சனிக்கிழமை சந்தித்து இழந்த பொருளின் அடையாளம் சொன்னால் தருவதாக' அவனுக்கு எழுதினேன். அவன் வந்தான். இதிலிருந்து எங்களுக்குகிடையே நட்பு வளரலாயிற்று. அவன் - பாலு - தமிழ்ப் பாடத்திலே கெட்டிக்காரன். பரீட்சை நெருங்கிவிட்டதால், அவனிடம் தமிழ்ப்பாடம் கேட்டுப் படிக்கலானேன். பாடமா கேட்டுப் படித்தேன் நான்? அவனை ஒவ்வொருநாளும் சந்திப்பதற்கு அது ஒரு சாட்டாகவல்லவோ இருந்தது!

பரீட்சையில் இருவரும் தான் சித்தியடைந்தோம். பாலு கொழும்புக்குப் போய்விட்டான். நான்.....?

எங்களுர்ப் பாடசாலையில் 'தையலம்மா'வாக இருந்த புவனத்தோடு எனக்குச் சினேகித முண்டு. அவர்தான் என் வாழ்வில் ஒரு புதுஅத்திபாயத்தைத் தொடங்குவதற்குக் காரணமாயிருந்தவர். பள்ளிக் கூடத்தில்

ஆசிரியையாக இருப்பது மிகவும் சந்தோஷமான ஒரு சீவியமாம். சிறுவர்களோடு பழகும்போது, மனத்திலே என்ன துன்பமிருந்தாலும் பறந்தோடிப்போகலாம். மற்ற ஆசிரியர்கள் சிலர் ஏதாவது சாக்குப்போக்கு வைத்துக்கொண்டு கதைக்க வருவார்களாம். "ரத்தினு, நீயானால் அவர்களுக்கெல்லாம் சரியான மறுமொழி சொல்லி விடுவாய்! ...நான் சொல்வதைக் கேள். இந்த ஆசிரிய

வேலையைப்போலச் சந்தோஷமான வேறு ஒருவேலை கிடைக்காது, நீ வேலைசெய்து உழைக்க வேண்டுமென்பதில்லை. இருந்தாலும் உன்னுடைய வாழ்வில் ஆணுக்கு அடிமையாகிற அந்தக்காலம் வரும்வரைக்கும் இது ஒரு நல்ல பொழுதுபோக்காக இருக்கும். நீயும் இப்போதைக்கு 'அந்த' நிலைமையைவிரும்பமாட்டாயென்றே நினைக்கிறேன். இன்னும் ஏழெட்டு வருஷங்களாவது செல்லாதா?" என்றார் புவனம்.

நான் மனத்துக்குள் சிரித்துக் கொண்டேன். ஏழெட்டு வருஷங்களா! பாலுவைக் கேட்டுப்பார்த்தால் தெரியும் சங்கதி!

"என்ன யோசிக்கிறாய் ரத்தினு? ஒரு வேளை சமீபத்தில் உன்னுடைய கலியாணம்.....?"

"இல்லையில்லை! நீங்கள் சொல்வது போல் செய்யலாமென்று தான் நினைக்கிறேன். ஆசிரியகலாசாலையிலும் மூன்று வருடங்களைக் கழிக்கவேண்டுமாக்கும்?"

"அதற்கென்ன, அந்தக்காலமும் சந்தோஷமான காலந்தான்! உன்னைப்போல் வயதுவந்த பெண்கள் - எந்தெந்த ஊர்களிலிருந்தெல்லாம் வந்திருப்பார்கள் - அந்த மூன்றுவருட சீவியமும் மிகக் குதூகலமாகவே கழியும். மூன்றுவருடமும் மூன்று மாதமாகப் போய் விடுமே. அதுவும் உன்னைப்போலத் துடியாட்டமான ஒரு பெண்ணுக்குச் சொல்லவேண்டியதில்லை!"

"சரியம்மா, நாளைக்கே விண்ணப்பப் பத்திரத்தை எழுதி அனுப்புகிறேன்" என்றேன்.

பாலுவின் படிப்பு முடிவதற்கும் இன்னும் நாலு வருஷங்கள் செல்லும். அதுவரையும் இப்படிப் பொழுது போகட்டுமே!

'ஆசிரிய கலாசாலையில் அதிக கஷ்டமில்லாமல் சேர்ந்துவிட்டேன். மூன்று வருடங்கள் படித்துவிட்டு ஒரு தமிழ் ஆசிரியையாக வெளிவந்தேன்' என்று சொன்னால் ஆச்சரியப்படப்போகிறீர்கள். மூன்றுவருட வாழ்க்கையை எழுதுவதற்கு மூன்று வரிசைக்கூடச் செலவிடவில்லையென்று எண்ணுவீர்கள். உங்களைப் போன்ற கதாசிரியர்களால் 'காலசக்கரம் சுழன்றது. மூன்று வருடங்கள் உருண்டன...' என்று அழகாக வர்ணிப்பார்கள். எனக்கென்ன தெரியும்!

இந்த மூன்று வருடத்தைப் பற்றி எழுதுவதானால், பாடசாலை விடுதலை நாட்களில் பாலுவோடு நடத்திய உல்லாச உரையாடல்களைத்தான் பக்கம் பக்கமாக எழுதலாம். அவையெல்லாம் எனக்கு ரஸமாகத்தானிருக்கும். ஆனால் திருப்பித்திருப்பி ஒரேமாதிரியான சம்பவங்களைப் படிப்பதனால் உங்கள் தலைவளித் தைலங்களுக்குத்தான் நஷ்டம் ஏற்படும்!

மூன்று வருடங்கள் கழிந்தன. வெகு சிக்கிரத்திலேயே எங்களுர்த் தமிழ்ப் பாடசாலையில் எனக்கு இடம் கிடைத்தது. 'எத்தனையோ ஆசிரியர்கள் வேலையில்லாமல் அலைகிறார்களே, உனக்கு மாத்திரம் எப்படி உடனே கிடைத்தது?' என்று ஆச்சரியப்படுகிறீர்களோ? என்னைப்போல அழகும், யௌவனமும், முக்கியமாக

ஆண்களோடு சாஸமாகப் பழகிச்
 சுவாஸ்யமாக வார்த்தையாடக்
 கூடிய குணமுமுள்ள ஒருபெண்
 இந்த உலகத்திலே எதைத்தான்
 சாதிக்க முடியாது? எத்தனை
 பேர் 'நான் நீ' என்று உதவிபுரிய
 முன்வருவார்கள்!

எனக்கு வேலை தேடித் தருவ
 சற்காக மிகவும் பிரயாசையெடு
 த்த ஒருவரைப்பற்றி உங்களுக்
 குச் சொல்லவேண்டும். அந்தப்
 படசாலையில் ஒரு ஆசிரியராக
 இருக்கும் எங்களுர் 'சுப்பிரமணி
 யம்'தான் அவர்! புவனத்தின்
 பெயரைப்போல இந்த ஆசிரியரு
 டைய பெயரையும் அலட்சிய
 மாக வாசித்துவிட்டு மறந்து
 விடப்போகிறீர்கள். ஐயா, இவரு
 டைய பெயரை ஞாபகத்தில்
 வைத்துக்கொள்ளுங்கள். என்னு
 டைய வாழ்க்கை நாடகத்திலே
 இவருக்கு ஒரு முக்கியமான
 பாத்திரமுண்டு. பாவம், ஆள்
 ஒரு அப்பாவி மாதிரி. மனத்துக்
 குள்ளே பெரிய கோட்டையெல்
 லாம் கட்டுவார். 'பேய்வெட்டி',
 'வெங்காயம்', 'லுஸ்' என்றெல்
 லாம் இவருக்கு மாறுபெயர்கள்
 உண்டு. நானும் புவனாவும் இவ
 ரைப்பற்றிப் பேசும்போது 'அவர்
 இவர்' என்றுகூடச் சொல்வ
 தில்லை, 'அது இது' என்றுதான்
 சொல்வது வழக்கம். பார்த்துக்
 கொள்ளுங்களேன்!

ஐயோ, நினைத்தால் நெஞ்சு
 கரைகிறது..... இந்த 'வெங்கா
 யம், த்துக்கே, என்னுடைய வாழ்வு
 நாடகத்தில் முக்கிய கதாபாத்தி
 ரம் கொடுக்கும்படி என் நிலைமை
 மாறிற்றே! .....

மறுமலர்ச்சி

பள்ளிக்கூடத்தில் நான் படிப்
 பித்துக் கொண்டிருக்கும்போது
 இடையிடையே இந்தச் சுப்பிர
 மணிய உபாத்தியாயர் என
 வகுப்புக்கு வந்துவிடுவார். அவ
 சியமில்லாத விஷயங்களெல்லாம்
 பேசுவார். என்ன செய்கிறது!
 நானும் வேண்டா வெறுப்பாக
 ஏதேனும் பதில் சொல்லுவேன்.
 அலுப்புத் தோன்றிவிட்டால்,
 மாணவர்களைக் கூப்பிட்டு வைத்
 துக்கொண்டு ஏதாவது கவனமா
 கப் படிப்பிக்க ஆரம்பித்துவிடு
 வேன். அவர் மெதுவாகப் போய்
 விடுவார்.

சில நாட்களில் என்னுடைய
 வீட்டுக்கே வந்துவிடுவார். வீட்
 டில் நானும் கலகலப்பாகப் பேச
 வேன். சில சமயங்களில் நன்றா
 கப் பரிசாகச் செய்து அவர்
 முகத்திலே 'அசட்டுக்களை'யை
 வருவிப்பேன். 'கோபம் வருமா
 அவருக்கு? பாவம், பாவம்!...

ஆனால் மனுஷனின் மனத்துக்
 குள்ளே என்ன இருக்கிறதென்
 பது எனக்குத் தெரியும்! ஆனால்
 இவராக வந்து என்னைத் தீண்டு
 வதென்பதோ, 'வித்தியசாமாக'
 ஏதும் பேசுவதென்பதோ கடை
 சிவரையும் நடக்காதென்பதும்
 நிச்சயமாகத் தெரியும். நன்றாக
 மனத்துக்குள்ளே ஆசைப்பட்
 டிக்கொண்டு இருக்கட்டும்!
 யாருக்கு ரஷ்டம்!

என்னுடைய வாழ்வு இப்படி
 யாக ஒடிக்கொண்டிருந்தது.

பாலுவின் படிப்பும் பூர்ச்சி
 யாகிவிட்டது. பரீட்சையின்
 முடிவு வெளியாகவில்லை. ஆயி
 னும் அவன் சித்தியடைவது

ரிச்சயந்தானென்று சொன்னான். அடிக்கடி எங்கள் வீட்டுக்கு வந்து போய்க் கொண்டிருந்தான். சில நாட்களில் சுப்பிரமணிய உபாத்தியாயரும் சந்தித்துவிடுவார். அவரைப்பற்றி எனக்குத் தெரிந்ததையெல்லாம் பாலுவுக்கும் சொல்லிச் சிரிப்பேன். இரண்டு பேருமாகச் சேர்ந்தால், பாவம் அவரைப் படாத பாடு படுத்திவிடுவோம். பாலு அடிக்கடி வருவது அவருக்கு மனத்துக்குள்ளே பிடிக்காதென்பது எனக்குத் தெரியும். அதைவாய்விட்டுச் சொல்லும் தைரியம் அவருக்கில்லை. பாலு வந்துவிட்டால், வெகு சீக்கிரமாக ஏதோ 'அவசர அலுவலாகப் போய்விடுவார். நாங்கள் விரும்புவதும் அதுதானே!

“இந்தமாதிரிப் பிரகிருதிகளையெல்லாம் 'உபாத்தியாயர்' என்று வைத்திருக்கிறார்களே!” என்றான் பாலு.

“பார்த்தால் 'பூனை'மாதிரி. அதன் நெஞ்சுக்குள்ளே இருக்கிற எண்ணங்களென்றால்.....”

“உன்னைப்போல ஒரு பெண் இவருக்கு மனைவியாக வரவேணும்!”

“என்னைப்போன்ற ஒரு பெண் இவருக்கு மனைவியாக ஏன் போகிறாள்?”

“சந்தர்ப்பம் வந்தால்.....?”

“சந்தர்ப்பமாவது, மண்ணைக் கட்டியாவது!”

“உனக்கிருக்கும் அதிகாரத்தில் இப்படிச் சொல்கிறாய். எத்தனையோ பெண்கள் இப்படி வாழ்க்கைப்பட்டிருக்கிறார்களே!”

“நானுயிருந்தால்.....”

“தின்று கைகழுவி விடுவாய்!”

*

இனிச் சீக்கிரத்திலேயே நமது விவாகத்தை முடித்துவிடவேண்டுமென்றும், பிறகு என்னுடைய ஆசிரிய வேலையை நிறுத்திவிடவேண்டுமென்றும் பாலு சொல்லியிருந்தான். நானும் சம்மதித்திருந்தேன். இனியென்ன! பழம்பழத்துவிட்டது; பறிக்கவேண்டியதுதானே! வெண்ணெய் திரண்டுவிட்டது; எடுக்கவேண்டியதுதானே! ஆனால் வெண்ணெய் திரண்டுவருமபோது தாழி உடைந்ததாமே! ..... அந்த உதாரணத்தை நிரூபிக்க நான்தானே!... ஐயோ, ஐயோ! இந்தச் சுவரிலே என் மண்டையை மோதிக்கொண்டு உயிரை விட்டுவிடலாமா!...

ஒருநாள் இரவு ஒன்பது மணிக்கு மேலிருக்கும். என்னுடைய அறையிலிருந்து ஏதோ படித்துக் கொண்டிருந்தேன். சைக்கிள் 'பெல்'லின் சத்தமும், படலையைத் திறந்துகொண்டு யாரோ வரும் சத்தமும் கேட்டன. யாரென்று பார்ப்பதற்காக வெளியே வந்தேன்.

பாலு!

“அது ஆர் பிள்ளை?” என்று கேட்டுக்கொண்டே பெத்தாச்சியும் வந்துவிட்டார்.

பெத்தாச்சியின் பக்கம் திரும்பி, “அது பாலு!” என்றேன்.

பெத்தாச்சிக்கும் பாலுவைத் தெரியும். அவன் அடிக்கடி வருவதும் தெரியும். ஆனாலும் என்னை ஒன்றும் கண்டிப்பதில்லை. 'படித்த பிள்ளைகள் இப்படித்தானிருக்க

கும்!" என்று நினைத்தாரோ!
 "என்ன தம்பி, இந்த நேரத்
 தில்?" என்று பெத்தாச்சி கேட்
 டார்.

அவன், பெத்தாச்சிக்குத் தெரி
 யாமல் என்னைப் பார்த்துக் கண்
 ணடித்துவிட்டு, "ஒன்றுமில்லைப்
 பெத்தாச்சி! நான் நாளைக்குச்
 சிங்கப்பூருக்குப் போகிறேன்;
 அதுதான் சொல்லிவிட்டுப்
 போக வந்தேன்!" என்றான்.

எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்
 லை. என்ன சொல்லுகிறான்?
 ஏன் கண்ணடித்தான்?

"சிங்கப்பூருக்கா, ஏதும் உத்தி
 யோகத்துக்கா?" என்றார் பெத்
 தாச்சி.

"இல்லை. அங்கே சண்டை
 மூழ்முரையிருக்கு. மாமி அங்
 கே இருக்கிறா; கூட்டிக்கொண்டு
 வரப்போகிறேன்".

"ரத்தினுவின் தகப்பனும் அங்
 கேதான் தம்பி!..... இந்த அநி
 யாயச் சண்டை எப்பதான் முடி
 யுமோ!....." என்று பெத்தாச்சி
 ஆரம்பித்தார்.

பிறகு சிறிது நேரம் 'ஏதோ'
 பேசிக்கொண்டிருந்து விட்டு,
 'சரி, இரவு நேரம்; நான் திரும்பி
 வீட்டுக்குப் போகவேணும். போ
 ய் வாட்டுமா?' என்றான் பாலு.

"சரி தம்பி, சுகமாய்ப் போய்
 வா!" என்றார் பெத்தாச்சி. மறு
 படியும் என்னைப் பார்த்து மெது
 வாகக் கண்ணடித்துவிட்டு, பாலு
 திரும்பினான். பெத்தாச்சி உள்
 னே அடுப்படிக்குப் போய்விட்
 டார். நான் மறுபடியும் அறையி
 னுள் போய் உட்கார்த்தேன்.
 மனம் கேட்கவில்லை. வெளியே

வந்தேன். மெதுவாகப் படலை
 திறக்கும் ஓசை கேட்டது. ஓசை
 ப்படாமல் பாலு வந்தான். சைக்
 கினை விட்டுவிட்டு. ஓசைப்படா
 மல் என்னையும் அழைத்துக்
 கொண்டு அறைக்குள்ளே வந்
 தான். திக்குத் திக்கென்று என்
 நெஞ்சு அடிக்க ஆரம்பித்தது,
 இந்தப் பதற்றத்தைச் சமாளிப்
 பதற்காக, "பெத்தாச்சியிடம்
 ஏன் இப்படிப் புழுகிறீர்கள்?"
 என்றேன்.

"புழுகவில்லை; உண்மையைத்
 தான் சொன்னேன்!"

"உண்மையா! அப்படியானால்
 நாளைக்கு....."

"உண்மைதான் ரத்தினு!.....
 உனக்கு ஒரு சந்தோஷ சமாச்சா
 ரம் சொல்லப்போகிறேன்,
 இப்போ!"

"என்ன?"
 "நீ எனக்குப் பந்துவாகி விட்
 டாய்!"

"உங்களுக்கு எப்போதும்
 பகிடிசான்!"

"சேச்சே, நீ விபரீதமாக நினை
 த்துவிட்டாய்! அந்தப் பந்தைச்
 சொல்லவில்லை. நீ எனக்கு உற
 வுக்காரி — இனத்தவள் ஆகிவிட்
 டாய்!"

"இப்போதுதானா? அது ஐந்து
 வருட காலமாக....."

"அந்த உறவைச் சொல்லவில்
 லை. இவ்வளவு நாளும் நீ எனக்
 குக் 'காதலி'யாகத்தானே இருந்
 தாய்? இப்போது 'மச்சா'ளாகி
 விட்டாய்!"

".....?....."

"உன்னுடைய தகப்பனார் இர
 ண்டாந்தாரமாக ஒரு பெண்ணைக்

கவியாணம் செய்திருப்பதாகச் சொன்னாயல்லவா? அந்தப்பெண் எனக்கு 'மாமி' முறையானவா!"

"ஓ ஹ்! ...உண்மையாகவா?"

"சும்மாவா சொல்கிறேன். நெருங்கிய உறவல்ல. அந்த மாமி யின் தகப்பனார் இரண்டுநாள்க்கு முன்பு வந்து, 'சிங்கப்பூரிலே சண்டை மும்முரமாக இருப்பதாகவும், வெள்ளைக்காரன் தோல்வி பெற்று வருவதாகவும், இனிமேல் பெண்கள் அங்கிருப்பது சரியல்லவென்றும், மாமி வரப்போவதாகவும் சொன்னார்....."

"உங்களை....."

"ஓமோம்; மாமிபைக் கூட்டிக் கொண்டுவர ஆட்களில்லையாம். என்னைத்தான் போய் வரும்படி கேட்டார். நான் முதலில் மறுத்தேன். பேசிக்கொண்டிருக்கும் போதுதான் மாமியின் கணவர் உன்னுடைய தகப்பன் என்று தெரிந்தது. உடனே ஒப்புக் கொண்டேன். நாளைக்கே புறப்பட வேண்டும்!"

"அப்படியா!"

"வேறென்ன? ஓ, மச்சாளே! ....."

என் உள்ளம் ஆனந்தத்தால் பூரித்தது.

"ரத்தினா, உன்வாயால் என்னை 'அத்கான்' என்று ஒருமுறை சொல்லேன்!"

ஏனோ எனக்குத் திடீரென்று வெட்கம் வந்துவிட்டது. சே, அந்தக்காலத்திலே 'துடுக்கான பெண்' என்று பெயரெடுத்தது நான்தான்!

"சொல்லு ரத்தினா!"

"உம் ஹும்....."

"மாட்டாயா?" என்று பாலு எழுந்தான்.

"சொல்கிறேன்....."

"சொல்லு!"

".....அ...த்...தான்!"

"ஓ" என்று சிரித்துக்கொண்டே பாலு டக்கென்று என்னை வாரித் தூக்கினான். ஒரு சுழற்றுச் சுழற்றினான். பிறகு பக்கத்திலிருந்த என்படுக்கையில் 'தொப்'பென்று போட்டுவிட்டுப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்தான்.

.....நான் மெய் மறந்தேன். உடம்பெல்லாம் ஏதோ ஒரு இன்ப உணர்ச்சி.....

என் முகத்தருகே பாலு குனிந்தான். ஒருகணம் என்னை யே விழுங்கிவிடுபவன் போலப் பார்த்தான்!

"ரத்தினா!"

நான் பேசவில்லை. எனக்குப் போதை ஏறிவிட்டது. வேறு ஓர் உலகிலிருந்தேன்.

திடீரென்று பாலு எழுந்து விளக்கருகே போனான்.....

இருள் சூழ்ந்தது. என்னையறியாமலே என் வாழ்விலும் இருள் சூழ்ந்து கொண்டது.

முன்காணாத இன்பத்தின் எல்லையைக் கண்டுவிட்டேன் அப்போது. ஆனால், கூடவே துன்பமும் தொடருமென்பதை நான் அறிந்துகொள்ளவில்லையே!

"ஓயா, அந்த இரவை நினைக்க நினைக்க நெஞ்சு வேகிறதே! அந்த இரவுதானே என் வாழ்வையும் இரட்டாக்கி விட்டது!"

"இன்பம்; இன்பம்; இன்பம்!"

இன்பத்துக்கோர் எல்லை காணில், துன்பம்; துன்பம்; துன்பம்!"

என்று அந்த மஹாகவி சொன்னது என்மீடந்தான் பலிக்க வேண்டுமோ!.....

(தொடரும்)

ஸ்ரீ முருகன்

மருந்துச் சரக்கு மளிகை.

நீங்கள் கொடுக்கும் பணத்துக்குப்
போதிய திருப்தியளிக்கும் இடம்!

இங்கே

- யானை மார்க் சந்தனாதித் தைலம்,
- யானை மார்க் அரைக்கீரை விதைத்தைலம்,
- நேத்திரானந்தத் தைலம்,

முதலிய அநேக விதமான
தைல வகைகளும்,

- வாசனா திரவியங்களும்,
- எல்லாவித மருந்துச் சரக்குகளும்,

தோகையாகவும், சில்லறையாகவும்
சகாய விலையில் பேற்றுக்கோள்ளலாம்.

தயவுசெய்து ஒருமுறை
பரீட்சித்துப் பாருங்கள்!

ஸ்ரீ முருகன்

மருந்துச் சரக்கு மளிகை,

K. K. S. றேட் ... யாழ்ப்பாணம்.

Prop: சி. ச. கந்தையாபிள்ளை.

மாறும் இலக்கணம்

“இரட்டையர்கள்”

(சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி)

தமிழிலக்கண மரபு என்பதற்காக ரப்பர், ரோஜா என்பவை போன்ற பிறமொழிச் சொற்களை இரப்பர், உரோசை என மாற்றி வழங்குவது பொருந்தாது என்றும், பிறமொழிச் சொற்கள் போலவே பிறமொழி விசுவகூடம் தமிழில் வந்து கலந்துள்ளன என்றும் ‘மறுமலர்ச்சி’யின் சென்ற இதழ்க் கட்டுரையில் கூறியிருந்தோம். அவை பற்றி இன்னும் சில குறிப்புகள்:

ஐஷ்கஸ்பியர் என்னும் ஆங்கிலப் பெயருக்குத் தமிழ்ப்புலவர் ஒருவர் சேக்சிப்பியர் என்றும், இன்னொருவர் சேகப்பிரியர் என்றும் தமிழருவங் கொடுத்தனர். இவ்விரு தமிழாக்கங்களிலும் வடசொற்கலப்பு இருத்தலைக் கண்டு தனித்தமிழ்ப் போசிரியர் ஒருவர் சேக்குவியர் எனவேற்றி உருவம் வழங்கினர். பொருள் மாறுவதில் மட்டுமன்றி உருமாறுவதிலும் இத்தனை வேறுபாடானால், பின்பு இச்சொற்களின் சரிபாண மூலஉருவத்தைக் கண்டுபிடிப்பதில் எவ்வளவு அனர்த்தங்கள் நேருமோ?

(இந்த எண்குவகைப் பெயரும் குறிப்பது ஒருவரைத்தானே அல்லது பலரையா என்ற ஐயப்பாடு எதிர்காலத்தில் எழவுங்கூடும்) அப்போது ஆராய்ச்சியாளரில் ஒருசிலர், ஐஷ்கஸ்பியர் என்பதில் ஆங்கில ஒலியமைப்பிருப்பதால் அது ஓர் ஆங்கிலேயர் பெயரே என்றும், சேகப்பிரியர், சேக்சிப்பியர் என்னும் இரு பெயரும் ஜகப்பிரியன், ஜக்சில்பி என்னும் வடமொழிப்பெயரின் மரபு உரையிருப்பதால் அவை எவரோ வடநாட்டவர் இருவர் பெயரே என்றும், ஆகவே சேக்குவியர் என்பது தூய தனித்தமிழ்ப் பெயரே யாம் என்றும் ஆராய்ச்சி முடிபு செய்ய, மற்றையோர் பலப்பல காரணங்காட்டி, “இதுகாறுங் கூறியவாற்றான் மேற்போந்த நால்வகைப் பெயரும் சுட்டுவது ஒருவரையே என்பதும், அவர் தாம் ஆங்கிலநாட்டு நல்லிசைப்புலவரான ஐஷ்கஸ்பியர் என்பாரேயென்பதும், அவ்வொரு பெயரையே தமிழ்ப் பெயருக்கள் தத்தமக்குத் தோன்றியவாறே வேறுபடுத்தி வழங்குவாராயினர் என்பதும், அதுகொண்டே மலைப்புறுதல் தவறாமென்பதும் தெற்றெனப்புலனாம்” என்று நிலைநாட்ட நேரிடலாம்!

இன்னும், ருஷ்யரூனி டால்ஸ் டாயின் பெயரைத் தமிழ்ப்போசிரியர் ஒருவர் தோல்சுதோய் என்றெழுதுவர். தமிழ் மரபின் படி எழுதுவோ ரெல்லாம் இவ்வாறே எழுதுவொன்பது நிச்சய மில்லை. ஒருவர் ‘தோலுத்தோய்’ என்றும், இன்னொருவர் ‘தாலுத்தாய்’ என்றும் எழுத, வேறொருவர் தாம் மரபு பிறழாமலும் அதேசமயம் மூல உச்சரிப்பை ஏறக்குறையத் தழுவிடும் எழுது

வதாக எண்ணிக்கொண்டு 'டால் ஸ்டாய்' என்ற பெயரை 'இடாலு சுடாய்' என்றெழுதினாலும் நாம் ஆச்சரியப்படவேண்டியதில்லை!

ஆனால், கந்தபுராணக் காப்புச் செய்யுளில் திகழ் தசக்கரம் என்னும் சொற்கள், பழைய சந்திவிதிக்கு மாறாகத் திகடசக் கரம் எனப் புணர்ந்தமைக்கு வீர சோழியம் என்னும் புதிய இலக்கணத்தில் விதியிருப்பதைக் கண்டுபிடித்த இலக்கணவாதிகள், அடுத்தசெய்யுளில் 'இணந்தியல் காலையரலக்கிராமும்' என்னும் விதிக்கு மாறும் 'கச்சியின் விகட சக்ர கணபதி' எனக் கச்சியப்பர் பாடிய தற்கு விதிகாணதிருப்பதுதான் வியப்பானது!

இலக்கண நூலிலுள்ள முதலிலை, இறுதிலிலை விதிகளும் மெய்ம்மயக்க விதிகளும் இனி வருங்காலத்தில் ரொழியாராய்ச்சிக்கேற்ற சாதனமாகத்தான் பெரும்பாலும் உபயோகப்படக்கூடும்! அவ்விதமின்றி இவ்விலக்கண விதிகளை அநுசரித்தே பிறமொழிச் சொற்களைத் தமிழாக்குவதென்று கொண்டால் மேற்காட்டியது போன்று வீணான பொருள் மயக்கங்கள்தான் ஏற்படும்.

பிறமொழிச் சொற்களைத் தமிழில் எழுதும்போது கவனிக்கப்படவேண்டியது இன்னுமொன்றுண்டு. வழக்கில் நிலைத்துவிட்ட பிறமொழிச் சொற்களை - அவை மூல உச்சரிப்புக்கு எவ்வளவு மாறுபட்டனவாய் இருந்தாலும் - மாற்றாமல் வழங்குவதுதான்

சிறப்பாகும். உதாரணமாக சினேகம், இங்கிலாந்து என வழங்கி வரும் சொற்களைச் சரியான உச்சரிப்பிற்காக ஸ்ரேஹம், இங்கலன்ட் என மாற்றுவது அவ்வளவு சிறப்பல்ல. ஏனெனில், முந்திய உச்சரிப்பு வழக்கத்தில வந்துவிட்டபடியால் அப்படியில்லாத புதிய உச்சரிப்பு மயக்கத்திற்கிடமாகும்.

அப்படியானால் புதிய பிறமொழிச் சொற்களையும் தமிழுக்கேற்றவாறே மாற்றியமைத்து அவற்றையே வழக்கத்தில் கொண்டுவந்துவிடலாமே என்று கேட்கக்கூடும். பிறமொழியறிந்தவர் அதிகமில்லாத பழங்காலத்தில், அன்னியமொழிச் சொற்களைப் புதிதாகச் சேர்க்கும் போது அப்படி மாற்றியமைத்ததினால் பொருள்மயக்கம் ஏற்படக்காரணமில்லை. பிறமொழிகள் பலவற்றைக் கற்றவர் பலருள்ள இக்காலத்திலும் அப்படியே மாற்றிவிடுவதால் எவ்வளவு தடுமாற்றங்கள் ஏற்படுமென்பதை முன்காட்டிய உதாரணங்களிலிருந்தே நன்கு அறியலாம்.

தமிழ்மொழிக்கும் பிறமொழிகளுக்கும் இடையேயுள்ள தொடர்பு, சங்ககாலத்தில் எவ்வாறிருந்தது, அதன்பின்பு இற்றைக்கு ஐந்து ஆண்டுகளின் முன் எப்படியிருந்தது, இன்று எவ்வாறிருக்கிறது என்பதைச் சிறிது சிந்தித்துப் பார்ப்பவர்க்கு, கரைபுரண்டு பெருகும் காட்டாற்றை ஒருபிடி மண்ணால் நிறுத்த முயல்வது போன்றதுதான்

வளர்ந்துவரும் புதுமைத் தமிழ்
வேகத்தைப் பழைய இலக்கண
விதியால் அடக்கப் பார்ப்பது
என்ற உண்மை விளங்கும். ஏற்ற

முறையில் இலக்கண வரம்பு
கோலி ஒழுங்காகப் பாயவிடுவது
தான் இப்போது செய்யவேண்டி
யது. (வரும்)

- தமிழின் பெருமையையும், தமிழ்நாட்டின் பெருமையையும்
கேட்டுப் பூரித்துப் போகிறவர்களில் கல்கத்தாத் தமிழர்களை மிஞ்சிய
வர்கள் யாரையும் கண்டதில்லை! ..... கல்கத்தாத் தமிழர்
களைப் போலத் தமிழையும் தமிழ்நாட்டையும் தமிழ்நாட்டுப் பெரி
யார்களையும் போற்றி மகிழும் தமிழர் கூட்டத்தை இன்னும் ஒரே
ஒரு இடத்தில் நான் கண்டதுண்டு. அந்த இடம் இலங்கையிலுள்ள
யாழ்ப்பாண நகரந்தான்.

கல்கி — 'பாரிஜாதம்' பூஜாமலரில்.

க ல அ ம ந் தி ர ம்

சங்கீத கலாசாலை

நிகழும் சர்வசித்து வருஷம் தை மீ 10-ந் தேதி (23-1-48)

வெள்ளிக்கிழமை மாலை 4 மணியளவில்

ஆரம்பிக்கிறது.

வாய்ப் பாட்டு, வயலின், வீணை என்பவற்றிற்குப்
பிரபல வித்வான்களை ஆசிரியர்களாகக் கொண்டுள்ளோம்.

சீ க் கி ர த் தி ல்,

பரதநாட்டியம், கதாகளி, மணிப்புரி நடனங்களுக்கும்,

மீ ரு த ங் க த் து க் கும்

தென்னிந்தியாவிலிருந்து தகுந்த ஆசிரியர்கள்

அழைக்கப்படுவார்கள்.

இக்கலாசாலையிற் சேரவிரும்பும் மாணவ மாணவிகள்
முன்கூட்டியே விபரங்களுக்குக் கீழ்க்காணும் விலாசத்துக்கு
எழுதித் தெரிந்து கொள்ளவும்.

திருநெல்வேலி தெற்கு,
யாழ்ப்பாணம்.

மனேஜர்,
"கலாமந்திரம்"

அருட்கடலே, வாழ்க!

○ கோட்டாறு, தே. ப. பெருமாள். ○

உலகமக்கள் உள்ளமதில் கோவில் கொண்டே
 உண்மையெனும் பேரோளியை எங்கும் வீசி
 இலங்குகின்ற அறத்தலைவா! அன்பின் சோதி!
 இவ்வுலகம் வியந்திடவே அஹிம்சை யென்னும்
 வலுப்படையால், இணையிலலா வீரத் தாலே
 வாழ்வழந்த பாரதத்தின் தளைத கர்த்தே
 உலைவில்லாச் சுதந்திரத்தை வாங்கித் தந்த
 உத்தமனே! அருட்கடலே! காந்தீ வாழ்க!

ஏழைமக்கள் பசிகீங்கி இந்த நாட்டில்
 இன்புறவும், செல்வரெலாம் சோம்ப லென்னும்
 பாழகற்றி உழைத்திடவும், உயர்வு தாழ்வுப்
 படுமோசம் தோலைத்திடவும், வஞ்சப் போய்ம்மை
 ஊழலினைக் குழிதோண்டிப் புதைத்துப் பின்னர்
 ஒழங்கிற்கும், நேர்மைக்கும் உயிர்ப்புத் தந்த
 தோழனெங்கள் அறியாமை இருளைப் போக்கும்
 சுடர்க்கதிரோன் காந்தியிறை பெருமை கொள்வோம்!

மதவெறியால் மக்களெலாம் விலங்கே யாகி
 மறக்கோலைகள் இந்நாட்டில் மலிந்த வேளை
 இதயத்தைத் தாக்கிடத்தன் உயிரைக் கவ்வும்
 ஏதமதை எண்ணாதே எங்கள் கோமான்
 விதவிதமாய் அன்புரைக ளாற்றி யங்கே
 வெறியர்களின், மனமாற்றி யன்பு கூட்டி
 இதமாக யாவருமே இணைந்து வாழ
 இயன்றவழி கால்நடையாற் பலவும் செய்தார்.

உணவிற்கு வழியின்றி வருந்தி வாடி,
 உலகத்தின் வாழ்வுதனை வேறுக்கும் மக்கள்
 இணையல்லாக் கைத்தொழிலை ஏற்பா ராயின்
 எந்நாளும் பட்டினியை மாய்த்து நிற்பார்!
 பணிபுரிவோர்க் கிந்நாடு சேர்ந்த மாகும்!
 பாட்டாளி இந்நாட்டின் மன்ன ராவார்!
 மணியான இம்மொழிகள் கூறி வாழ்வில்
 செயல்காட்டும் மகாத்மாவீ வாழ்க! வாழ்க!!

விநாயகலிகிதர்

[பார்வதிதேவி ஏதோ யோசனையில் ஆழ்ந்திருக்கிறாள். பெருமூச்சுடன் அவள் தனக்குப் பின்புறம் வந்துநிற்கும் பரமசிவத்தைக் காணாதவள் போல், “தந்தை என்றிருந்தால் போதுமா? மக்களை உயர்த்தி வைத்தல் தந்தையின் கடமையல்லவா? அப்படியிருக்க உலகின் பிதாவாகிய பரமன் பராமுகத்தை என்னென்று சொல்லுவது?” என்று முணுமுணுக்கிறாள்.]

பரமசிவம்: (அவள்முன் வந்து நின்று கெஞ்சும் பாவனையில்) பார்வதி! துக்கத்திலாழ்ந்து ஏதே தோ கூறுகின்றாயே. உன்னையே மறந்துவிட்டாயே. உனக்கு இப்படித் துக்கம் வரக் காரணமென்ன?

பார்வதி: பிரபோ! வரவர பக்தர்களிடம் உங்களாட்டம் கூடிக் கூடி வருகின்றதே. அது பித்தலாட்டமாய் விட்டது போலும். குடும்பமொன் றிருப்பதைக் கவனியாது கூத்காட்டத்தில் முழுகி விட்டாற் போதுமா?

பரமசிவம்: பார்வதி! குடும்பத்திற்கு நான் என்னகுறை செய்துவிட்டேன்? இப்படி என்மீது ஏன் குற்றஞ் சாட்டுகிறாய்? கூத்தாடினாலும் குடும்ப எண்ணம் என் மனத்தில் எப்போதும் இருக்கிறதே. உன் மனத்தில் உள்ளதை வெளியாகக் கூறு.

பார்வதி: எங்கள் மூத்தமகன் விநாயகன், உத்தியோகமோ கலியாணமோ யாதொன்றுமின்றி, மற்றப் பிள்ளைகளைப்போலல்லாமல் அரசமரத்தடியிலும் ஆற்றங்கரையிலும் அயர்ந்திருக்கின்றானே. குடும்பக் கவலையற்ற பிதாவின் பிள்ளை வேறு எப்படித் தானிருப்பான்? தேவ மங்கசையருள் ஒருத்தியை இவனுக்குக் கலியாணம்பண்ணி வைக்கலாமென்

றால், ‘உத்தியோகமில்லாதவன்; புருஷ லக்ஷணமற்றவன்’ என்று எல்லோரும் கேலி செய்கிறார்கள்.

பரமசிவம்: அதற்கு நான் இப்போது என்ன செய்யவேண்டும்?

பார்வதி: மதிசூடியாகிய தங்களுக்கு இதனை அறிந்துகொள்ள மதியில்லாமல் போய்விட்டதா? பக்தருக்கருள் செய்யும் தாங்கள் பெற்ற புத்திரனுக்கு அருள் செய்யாததேனோ?

பரமசிவம்: எங்கள் ஏனைய புத்திரரோ ஓடியாடி எங்குந் திரியக்கூடிய சுறுசுறுப்புள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள். இனைய முருகனே கணபதியின் துணையால் வள்ளியையும் கவர்ந்து புள்ளிமயிலிலே துள்ளித் திரிகிறான். பிரியே! உத்தியோகம் பார்க்கும்பையன் ஓடியாடி வெளியிடமெல்லாரு சுற்றிவந்து வேலைபார்க்கவேண்டுமல்லவா? வைரவனைத் தலைப்பாரம் கொண்டவர்களின் சிரசைக்கிள்ளிப்பாடும் படிப்பித்து அறிவூட்டும் பொலிஸ்படையின் பெரும் உத்தியோகஸ்தனாகக் கிவிட்டேன். வீரபுத்திரனை, மகான்களை மதியாத பதடிகளை அடித்து ஒறுக்கும் தண்டத்தலைவனுத்தியோகத்தில் வைத்துள்ளேன். உன்னருமைக் கண்ணான இனையவனைத் தேவ படைக்கெல்லாம்

ஒப்பிலாத் தலைவனாக்கி உயர் பெரும் பதவியிலமர்த்தி யுள்ளேன். உன் இனையவன் வெற்றி யெல்லாம் உனக்குப் பேருவகை தருவதல்லவா?

பார்வதி: மகாப் பிரபுவே! அதெல்லாஞ் சரி, மூத்தவனின்மனைஞ்சும்மா சப்பாணியாய் இருப்பது பெற்ற என் வயிற்றைப் பற்றி எரியச் செய்கிறதே. அவனுக்கல்லவா எல்லாரிலுமுயர்ந்த உத்தியோகம் தாங்கள் கொடுத்திருக்க வேண்டும்? இப்போதாவது அவனைக் கவனியுங்கள். இருந்த இடத்தில் இருந்தபடி பார்க்கும் உயர்ந்த உத்தியோகம் ஏதாவது இல்லையா?

பரமசிவம்: ஏன் இல்லை? எங்கும் மூத்தபிள்ளைகள் வயல் புலங்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதுதானே வழக்கம் உன்னுடைய மலை நிலபுலங்களை எல்லாம் அவன் மேற்பார்வை செய்யட்டுமே. காணியூமியில்லாதவனுக்கல்லவா உத்தியோகம் வேண்டும்?

பார்வதி: நீங்கள் இன்னுமொருபடி மேற்சென்று சுடலையாடி மைந்தன் சுடலைகளைப் பார்க்கட்டுமே என்றும் கூறுவீர்கள்போல இருக்கின்றதே.

(கோபமும் சோகமும் ஒருங்கே ததும்பப் பார்வதி இங்ஙனங் கூறிவிட்டு மறுபக்கம் திரும்பிச் செல்லுகிறாள்.)

பரமசிவம்: (தனக்குள் “சங்கரா! சங்கரா!! இது ஏதடா பெருஞ் சங்கடம். நடக்க முடியாத

வனுக்குப் பெரும் உத்தியோகம் வேண்டுமாம்! குடும்பத்தொல்லையை விட்டுப் பேயோடாவது தான் புத்தி. என்றாலும் பொறுமை மிக்க அருமை மனைவியும் கோபமடைவது சரியன்று” என்று எண்ணிக்கொண்டு) பார்வதி! பார்வதி!! என்மீது கோபமா?

பார்வதி: (திரும்பிப் பார்த்து) மூத்தவனுக்கு மதிப்பான உத்தியோகம் கொடுக்காவிட்டால், அப்பா வீட்டுக்கு - இமயமலைக்கு நான் போய்விடுவேன். உங்களுக்குக்கீழ் ஆயிரக்கணக்கான அதிகாரிகள் இருக்கிறார்களே. அவர்களுள் ஒருவனிடமாவது இவனுக்கு வேலை கொடுக்க உங்களாலியலாதா? ஆனால் வேலைமாதிரம் உயர்ந்ததாயிருக்க வேண்டும்!

பரமசிவம்: (தனக்குள் ‘என் வேலையாளிடம் இவனை வேலைக்கமர்த்தி அந்த வேலையையும் மதிப்புக்குரியதாக்கும் வழி தானாயாது? ஓகோ! கண்டுகொண்டேன். விகிதர் (‘கிளேறிக்கல்’) வேலையை இனிமேல் தேவலோகத்திலும், மண்ணுலகத்திலும் மதிப்புக்குரியதாக்கி விடுகிறேன். இதனால் என் பெருந் தொந்திப்பிள்ளையும் இனிமேல் மதிப்புக்குரிய மாணிக்கமாவான்.’)

பார்வதி: உன் மைந்தனை உயர்தர விகிதனாக நியமித்து விட்டேன். என் பரமபக்தன் வியாசனுக்குப் பாரதம் எழுத வந்த விகிதர்கள் எல்லாரும் ‘ஓபாத எழு

த்து வேலை, கல் கிளறும் வேலை யிலும் கடினம்' என்று விட்டுவிட்டார்கள். இப்போது என்மகன் 'கிளறிக்கல்' லிகிதனாகட்டும். அது அவனுக்கு இருந்த கீடத்திலேயே இருந்தபடி பார்க்கும் பொருத்தமான உத்தியோகமாகும். அவன் தீவிர புத்திசாவி. நல்ல கையெழுத்துள்ளவன். பார்வதி! இவன் லிகிதனாகத் தொடங்கிய சிறிதுகாலத்துள் படித்த புத்திமான்கள் எல்லாரும் 'கிளறிக்கல், கிளறிக்கல்' என்று பூலோகத்தில் லிகிதர் உத்தியோகம் பார்ப்பார்கள். உன் மைந்தன் பேரால் "கிளறிக்கல்" இனி உயர்ந்த உத்தியோகமாகட்டும்.

*

[சில வருடங்களின் பின் பார்வதி பரமேஸ்வாரிருவருக்கும் நமஸ்காரம் செலுத்திக்கொண்டு 'வாடாத தவ வாய்மை முனிராசு' வியாசன், முகத்தில் மகிழ்ச்சி கூட வருகின்றான்.]

பரமசிவம்: மைந்தா! வியாசா! பார்வதி மைந்தன் லிகிதர் வேலை பைச் சரியாகப் பார்க்கிறானா?

வியாசமுனி: பிரபோ! பெருமாட்டி! இருவருக்கும் வணக்கம். ஏட்டில் எழுதமுடியாத பெரும் பாரத்தை உங்கள் உயர்மாணிக்கமாகிய விநாயகன் 'கிளர் கல்'லில் (உயர்ந்த மலையாகிய மேருவில்) எக்காலத்தமிழியாவகை நன்கு தீட்டிவிட்டான். ஏடு கொடுக்க மறந்தவனாகிய நான் எழுத்தாணி

யும் கொடுக்க மறந்துவிட்டேன். ஆனைமுகனாகிய அவனே மேருவாகிய ஏட்டுக்குத் தனது தந்தத்தையே ஏற்ற எழுத்தாணியாக்கி விட்டான். என் பாரதமும் மலைமேல் விளக்கு எனவும், சிலைமேல் எழுத்து எனவும் என்று மழியா உயர்தனிப் பெருங் காப்பியமாகிவிட்டது! எல்லோரினுமுயர்ந்த விநாயகனால் நானும் காவிய உலகில் மதிப்படைந்தேன். எல்லாம் அம்மை அப்பராகிய உங்கள் அருளின் விளைவல்லவா? எனக்கு லிகிதனாகிய வினாயகனைக் காப்பியஞ் செய்வோர் துதித்தால் அவர்தம் நூலும் சிறப்படையத் தாங்கள் கிருபை புரிய வேண்டும்.

[இதனை நோக்கித்தானே தமிழிலே பாரதம் பாடிய புலவனும் "முனிராசன் மாபாரதம் சொன்ன நான் மாமேரு வெற்பாக வங்கடெழுத்தாணி தன் கோடாக வெழுதும் பிரான்" என்று விநாயகரை லிகிதனாகத் துதித்துப் பெருமை பெற்றான். 'அந்த நாளிலே வியாசன் கூற அவனுக்காகப் பாரதத்தை மேருவில் வரைந்த பிரானே உனக்கு வணக்கம்' எனக் கூறும் வில்லி தணக்கும் அந்த விநாயகன் நேரே பெருந் துணையாயிருந்து அதே பாரதத்தையே தானும் தமிழிற் பாடுவதால் அந்தக் காப்பியத்தைச் சுவை மிக்கதாக்கி உலகிடை உலவ அருள் புரியவேண்டுமெனக் குறிப்பாய் சமத்தகாரமாகக் கேட்பது மிகவும் பொருத்தமானதே! ❀

'உடலுக்குச் சௌகர்யம்' என்பதுபோல 'உள்ளத்துக்குச் சௌகர்யம்' என்பதையும் வைத்துத்தான் மனிதர்கள் உயிர் வாழ்கிறார்கள். உடலுக்கு ஏற்படுகிற அசௌகரியத்தைக்கூட ஓரளவு வெற்றி கண்டுவிடலாம். ஆனால், உள்ளத்துக்கு அசௌகர்யம் ஏற்பட்டு விட்டால் யாராலும் வாழ முடிவதில்லை!

தமிழ்ப் பேராசிரியர்

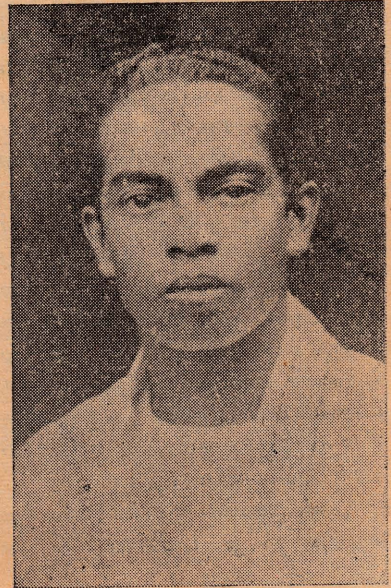
* சு. வித்தியானந்தன் M. A., *

இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தினால் இதுகாறும் தமிழ் விரிவுரையாளராய்க் கடமை பார்த்து வந்த கலாநிதி க. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களைக் காலஞ்சென்ற உயர்திரு விபுலானந்த அடிகள் வகித்திருந்த தமிழ்ப் பேராசிரியர்ப் பதவிக்கு இப்போது நியமித்துள்ளனர், இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தார்.

கலாநிதி க. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் பல்கலைக் கழகத்தில், சென்ற பதினொரு ஆண்டுகளாக விரிவுரையாளராய் வேலைபார்த்து வந்திருக்கிறார். இவரே 1936-ம் ஆண்டு தொடக்கம் 1943-ம் ஆண்டுவரை பல்கலைக் கழகத்துத் தமிழ்க் கழகத்துத் தமிழ்க் கழகத்துத் தலைவராய் இருந்தனர். இலங்கைப் பல்கலைக் கழகக் கல்லூரியிற் படித்து லண்டன் பல்கலைக் கழகத்தார் நடாத்திய 'கலைமாணி' (B. A.) சோதனையில் முதல் வகுப்பில் 1930-ம் ஆண்டு தேர்ச்சி பெற்றனர். இவர் இச் சோதனைக்குச் சங்கத மொழியை முக்கிய பாடமாகவும், பாளி மொழியை உதவிப் பாடமாகவும் எடுத்தனர். இச் சோதனையில் தேறியதன் காரணமாக இவருக்கு அக்காலத்து இலங்கை அரசினர் கீழைத்தேச மொழி ஆராய்ச்சிப் பரிசில் வழங்கினர்.

இந்தோ (Indo - Aryan) ஆரிய மொழிகளைப் பாடமாகக் கலைமாணிச் சோதனைக்கு எடுத்தவருள் முதன்முதல் முதலாம் வகுப்பில் தேர்ச்சி பெற்றவர் இவரே.

இவர் ஒரு தமிழன் என்ற காரணத்தினாலும், தமிழில் மேற்படிப்பு அருகியிருந்தமையாலும் இவரது நுண்மான் நுழைபுலனைக் கண்டு இலங்கைப் பல்கலைக் கழகக் கல்லூரி மேற்பார்வைச் சங்கத்தார் இவரை மேலாதி செய்து தமது ஆராய்ச்சியைத் தொடங்குமுன், தமிழ்மொழியிலும் உயர்ந்த

தமிழ்ப் பேராசிரியர்

கல்வி பெற்றுக்கொண்டு ஆங்கு செல்லுதல் சிறந்ததென்றும், அது நாட்டுக்கு நன்மை பயக்குமென்றும் எண்ணினர். இஃது இங்ஙனமாக, அந்நாட்களிலேயே அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்துக்குத் தமிழ்ப் பேராசிரியராக நியமிக்கப்பட்டிருந்தார் உயர்திரு விபுலானந்த அடிகள். அடிகள் இவரின் புலமைத் திறத்தையும், உயர்ந்த தமிழ் அறிவையும் கண்ணுற்று, இவரைத் தம்முடன் சிதம்பரத்துக்கு அழைத்துச் சென்றனர்.

ஆங்கு, இவரின் கல்வி நிறைவை அறிந்து பல்கலைக் கழகத்தார், இவர் வித்துவான் இறுதி வகுப்பிற் சேர்ந்து இரண்டு ஆண்டுகள் கழிந்ததும் சோதனை எடுக்கலாம் என இவருக்கு அனுமதி கொடுத்தனர். இரண்டு ஆண்டுகளும் தொல்காப்பியம் முதலிய பேரிலக்கணங்களையும், சங்கநூல்களையும், கம்பராமாயணம், கந்த புராணம் முதலிய பேரிலக்கியங்களையும், திருவாவடுதுறை, இராமநாதபுரம் சமஸ்தானங்களிலிருந்துவந்து அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் அந்நாட்களில் கல்வி பயிற்றிய பொன்னோதுவார் மூர்த்திகள், சர்க்கரை இராமசாமிப் புலவர் முதலியோரிடம் பயின்றனர். அன்றியும், இவருக்கு இலக்கணக் கல்வி ஊட்டியவர் சோழவந்தான் சிண்ணி மடத்தைச் சேர்ந்தவரும், அரசன் சண்முகனரின் மாணக்கருமாகிய கந்தசாயியார் அவர்களாவர்.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தே தமிழ் பயின்று வித்து

வான் பட்டம் பெற்றதும் இவர் மேனாட்டுக்குத் தமது ஆராய்ச்சிக் கல்வியைத் தொடங்குவதற்காகச் சென்றார். அங்கு கீழை நாட்டுக் கலைக் கழஞ்சியமாகிய லண்டன் கீழைநாட்டுக் கலைக் கல்லூரியில் சேர்ந்தார். ஆங்கு உலகத்துத் திறமை வாய்ந்த மொழிநூற் புலவருள் ஒருவராய் இருப்பவரும், லண்டன் கீழைக் கலைக் கல்லூரி அதிபராக இப்போது விளங்குபவருமாகிய பேராசிரியர் தேணர் (Professor Turner) அவர்களிடத்து மொழிநூல் ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டனர். இந்தோ-ஐரோப்பிய (Indo-European) இந்தோ-ஆரிய (Indo-Aryan) மொழிகளின் துண்மையைக் கற்றறிந்தனர். அதனோடு நிலைத்து இரானியரின் பழைய சமயநூலாகிய அவத்தம் (Avesta) எனும் இரானியநூலைப் பேராசிரியர் டாக்டர் பெயலி (Dr. Bailey) என்பவரிடம் கற்றுப் பின்னர் இரானியமொழி நூலையும் பயின்றனர். இவ்வாறு உலகத்துலவும் பல மொழிகளின் பொது இலக்கணங்களைப் பயின்ற பின்னர், கிராவிடக் குடும்பத்து மொழிகளின் துண்மையைப் பயிலத் தொடங்கினர். இப் பயிற்சியின் ஈற்றில், பேராசிரியர் தேணர் அவர்களின் மேற்பார்வையில் தமிழ் மொழியிலுள்ள பழைய சாசனங்களைத் துருவி ஆராய்ந்து, அவற்றின் இலக்கணங்களைத் தமது துண்ணிய புலமைத் திறத்தால் ஆராய்ந்தனர். அதுமட்டுமன்றி ஒலிநூற் சாஸ்திரத்தையும் மேனாட்டு முறையில் கற்றுத் தேர்ந்த

னர். இவருடைய சாசன இலக்கணத்தைப்பற்றிய ஆராய்ச்சிகளுக்கு காலநிர்ணயத்தைப்பற்றியும், இலக்கண அமைப்பைப்பற்றியும் உதவி புரிந்தவருள் பிரித்தானிய நூதனச்சாலையில் கீழைநூற் புத்தக நிலையத்துக்கு அதிபராகவிருந்த கலாகிதி பாணெற்று (Barnett) அவர்களும் ஒருவராவர். அன்றியும் இவர் தமது ஆராய்ச்சியின்பொருட்டு பரிசு (Paris) மாநகரிலுள்ள பல்கலைக் கழகத்துக்குப் போவதுமுண்டு. அங்கு திராவிடமொழிநூல் விற்பன்னராகிய பேராசிரியர் 'புளொக்கு' (Block) என்பவரிடம் தமது முடிபுகளைக் கலந்து ஆலோசித்தனர்.

ஈற்றில், கி.பி. ஏழாம் எட்டாம் நூற்றாண்டுச் தமிழ்ச் சாசனங்களை ஒருங்குசேர்த்து அவற்றின் மொழி இலக்கணத்தைச் செவ்வனே விளக்கி ஓர் ஆராய்ச்சிநூல் எழுதி முடித்தனர். இதன்பயனாக இவருக்குக் கலாகிதி (Doctor) பட்டம் அளிக்கப்பட்டது.

இவருக்கு இளமைக் காலத்தில் தமிழ்மொழியையும், சங்கத்தை யும் கற்றுக்கொடுத்தவர் பருத்தித்துறை ஆரிய திராவிட மகாபண்டிதர் பிரமபூர் முத்துக்குமாரசுவாமிக் குருக்கள் ஆவர்.

கலாகிதிப்பட்டத்தைப் பெற்ற பின்னர், 1936-ம் ஆண்டு இலங்கைப் பல்கலைக் கழகக் கல்லூரிக்குத் தமிழ் விரிவுரையாளராயும், அதன் தலைவராகவும் நியமிக்கப்பட்டு இலங்கை திரும்பினர். ஆங்கு தமது கடமையைச் செவ்வனே ஆற்றி வருகையில், தமிழ்

மொழியில் மேற்படிப்பு அக்காலத்தில் இருந்த முறையில் கலை மாணி Honours சோதனை ஒன்று இல்லாததனால் அது விருத்தியடையவில்லை என்பதைக் கண்டார். அதன்காரணமாக லண்டன் பல்கலைக் கழகத்தாருடன் கடிதப் போக்குவரவு செய்து, ஈற்றில் தமிழ் Honours சோதனையை வைப்பித்தார், அதன்பின்னர் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகக் கல்லூரி, பல்கலைக் கழகமாகியதும், அங்குள்ள தமிழ் வகுப்புகளுக்குரிய பாடத்திட்டங்களை அமைத்தார். கலைமுதுமாணி (M.A.) வகுப்பையும் தொடங்கினார். இவருடைய முயற்சியாலேயே தமிழில் கலைமுதுமாணிச் சோதனையும் அமைக்கப்பட்டது.

தமிழில் பேச்சுவழக்கு மொழியில் நாடகங்களை அமைக்கத் தொடங்கியவர் இவரே. இவரது 'நாடாடகம்' என்னும் நாடகத்தில் யாழ்ப்பாணத்து இருபதாம் நூற்றாண்டில் வழங்கும் மொழி பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. 'காதலி ஆற்றுப்படை' இவர் முதன்முதலில் இயற்றிய செய்யுள் நூலாகும். இவற்றைத்தவிர 'ஏழை முதியோன்' (செய்யுள் நூல்), 'மாணிக்கமலை' (நாடக நூல்), என்பவற்றையும் இயற்றியுள்ளார். மாலதியும் மாதவனும் (நாடக நூல்), தேரியர் பாட்டு (பௌத்த நூல்), வானயாத்திரை (செய்யுள் நூல்) ஆகியவை உருப்பெற்று முடியும் பருவத்தில் இருக்கின்றன. சங்க இலக்கிய வரலாறும் இவரால் தமிழில் ஆக்கப்பட்டு வருகிறது.

✱

சிங்கள மகாகவி

‘இறைமணி’

எந்தப் பாஷையையும் வளமுறச் செய்து உயிருமுண்மையுமளிப்பவர்கள் புலவர்களே. இது உலக மொப்பமுடிந்த உண்மை. எம் ஈழமணித் திருநாட்டிலும் தமிழையும், சிங்களத்தையும் வளர்த்த புலவர் பெருமக்கள் பலரிருந்தனர். இவர்களின் வரலாறுகளை இன்று அறிந்து கொள்ளுதல் மிகக் கஷ்டமாகும். உண்மைச் செய்திகள் பல திரித்து வழங்கப்படுகின்றன. கர்ண பரம்பரைச் செய்திகள் பலவற்றுக்குப் போதிய சான்றுகள் கிடையா. பல புலவர்களின் நூல்கள் அந்நியராதிக்கத்தினாலும், கவனிப்பாரின்மையாலும் செல்லுக்கிரையாகி அழிந்தொழிந்து விட்டன. இவ்வளவு கஷ்டங்களிடை யிலும் உண்மை வரலாறுகளை ஆராய்ந்து அறிய அறிஞர் பலர் முயன்று வருகின்றனர்.

சிங்கள இலக்கியத்தை ஆராயும்போது தமிழிலிருந்தது போன்றே அப்பாஷையிலும் சிறந்த பல புலவர்களிருந்தனரென அறிகிறோம். அவர்களுள் முதன்மையிடம் பெறுமொரு சிலரில் ‘பூநீ இராகுல சங்கராஜ’ என்பவரும் ஒருவர். இவர் ஒரு புத்தமதகுரு. இவரது பிள்ளைத் திருநாபம் ‘இராகுல’ என்பது தமிழ்க் கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பருடைய வரலாறு இவரின் சீவிய சரிதத்துடன் பெரிதும் ஒப்புமையுடையது. சிங்களப் பேரறிஞர் சிலர்

இவரை ‘மகாகவி’, ‘கவிச்சக்கரவர்த்தி’ என்றே அழைக்கின்றனர்.

மகாவம்சம் ஆராவது பராக்கிரமவாகு மன்னனைப்பற்றிக் கூறும்போது ‘சிங்கள புலவ சிரோமணியாகிய தோட்டகமத்தின் ஸ்ரீ இராகுலர் இவனது பிராணகிண்கிதனாயிருந்தார்’ என்று குறிப்பிடுகிறது. இளமைதொட்டே இவரை இம்மன்னன் பேணி வளர்த்து வந்தான். இம் மன்னன்காலம் கி. பி. 1410 - 1462. கவி யரசர் இராகுலரும் இக்காலத்தவரென்றே கருத இடமுண்டு.

இராகுலரின் பிறப்பிடம் ‘தோட்டகம்’ என்னும் கிராமமாகும். இவர் ‘மயூர்’ வமிசத்தினர். இவருக்கு ‘உத்தரமூல மகா பிக்கு’ என்றொரு மாமனிருந்தார். அவரும் பலகலை தேர்ந்த பண்டிதர். இராகுலர் இளமையிலே தம்மாசிரியரிடம் கல்வி பயிலும்போது அவரிடம் இருந்த சகலகலாவல்லித் தைலத்தைக் களவாடிக் குடித்துவிட்டாரென்றும், அதன்பின்னரே இவர் சொற்சாதுரியமும், கவித்திறனும் பெற்றனரென்றும் கூறுவர். இன்னொரு சாரார் இவர் கணேசமூர்த்தி (கணதெவியோ)யின் அருள்பெற்றுக் கவிபாடத் தொடங்கினரென்றும் கூறுகின்றனர். ‘சிங்கள இலக்கிய கர்த்தாக்கள்’ என்னும் நூலினாசிரியர் இவரை ஒரு வரகவியென்றே குறிப்பிடுகின்றார்.

எது உண்மையோ யாமறியோம், எனினும், இயற்கை மதி நுட்பத் துடன் செயற்கை நூலறிவும் படைத்தவரென்பதை இவரது நூல்களே யுணர்த்துகின்றன. இளமையிலேயே காளிதாசரின் மேகதூதம், இரகுவட்சம், குமார சம்பவம் ஆகிய காவிப்பாடல்கள் கற்றுக் கலாபண்டிதரானார்.

இராகுவர், அக்காலத்தில் வழங்கி வந்த பல மொழிகளிலும் பரிச்சயமுடையவர். வடமொழி, பிராகிருத மொழி, பைசாச மொழி, அப்பிரம்ச மொழி, சவுர சேன மொழி, மாகதமொழி என்னும் ஆறு மொழிகளில் நிரம்பிய புலமையுடையவர். 'சட்பாஷாபர மேஸ்வரர்' என்ற பட்டம் இதனாலேயே இவருக்குக் கிடைத்தது. 'பன்மொழிப் பண்டிதர்' என்றும் இவரழைக்கப்பட்டார். இவரது முதல்நூல் 'தூதுணர் தூது' அல்லது 'புறத்தூது' என்பது. இது இவரது பால்யத்திலேயே பாடப்பட்ட தென்பாரு முளர். 'காவியசேகரம்' என்னும் நூலே இவருக்கு அழியாப் புகழை ஈட்டிக் கொடுத்தது. இராகுவரும் 'மகாசுனி' ஆனார். 'சங்கராஜ' என்னும் பட்டமும் பெற்றார்.

இவரிடம் 'இராமச்சந்திரபாரதி' என்றொருவரும், 'சமுனங்குல தாரோ' என்றொருவரும் கற்றுத் தேறினரென்பர். பாரதி பிரம்மவம்சத்தவர். தமிழுஞ் சிங்களமும் பிறபாஷைகளுந் தெரிந்தவர். இவர்களைப்பற்றி வழங்கி வருங்கதைகள் எண்ணிறந்தன.

இராகுவரின் பிற நூல்கள்

'பூவைத்தூது', 'பஞ்சிகாபிரதீபம்' என்பன. இவை ஆறும் பராக் கிரமவாகு மன்னனின் அந்திய காலத்தில் பாடப்பட்டனவாம். இவரது கவித்திறனையும், உப தேசமொழிகளையும் மெச்சி, அரசன் சில கிராமங்களை இவருக்கு மானியமாக விட்டான். 'பூவைத்தூது' மிகச் சிறந்த ஒரு காவியம். இக்காவியத்தினுள்ள வர்ணனைகளும், உவமைகளும் கவிச்சுக்கரவர்த்தி கம்பருடையவற்றைப் பெரிதும் ஒப்பன நவாசங்களுமமைந்தன. இவரை இன்று சிங்களவர்கள் - பௌத்தர்களேயதிகம் - போற்றிப் புகழ்கின்றனர். இவரைப்பற்றிக் குறிப்பிடும் நூலொன்று, "ஸ்ரீவிஜயபாகு பிரிவனாதிபதி சட்பாஷா பரமேஸ்வர திரிபிடகவாகீஸ்வர ராஜகுரு ஸ்ரீ ராகுவசங்கராஜர்" என்று கூறுதலொன்றே இவரிடம் பிறர் கொண்டிருக்கும் மதிப்பை நன்கு புலப்படுத்துவதாகும். இவர், பராக் கிரமவாகு மன்னன் இறந்து சில நாட்களின் பின்னரே காலமானார்.

இவர் இறந்தும் இறவாத நிலையை யெய்தினரென்பர். 'காயகல்பம்' 'சித்தலோகாசம்' என்னும் ஓடாததங்களின் வன்மையால் இவரது உயிர் நீங்கிய உடலும் நீண்டகாலத்துக்குக் காக்கப்பட்டிவந்தது. இன்று சிங்கள இலக்கிய உலகில் முதலிடம் கொடுக்கப்படுபவர்களில் இவருமொருவர்.

[“பஞ்சிகாபிரதீபம்” நூன்முகத்தையும் 'மகாவம்ச'த்தையும் தழுவி எழுதப்பட்டது.]

சுதர்சனன் சோல்கிறுன்:

நான் 'ஆனர்ஸ்' வகுப்பில் சேர்ந்தபோது, பாலசந்திரனும் சேர்ந்தான். நான் ஒருவருடனும் அதிகமாய் நெருங்கிப் பழகுவ தென்பது கிடையாது. ஆனால், நான் அரசாங்கக் கல்லூரியில், 'லிட்ரேச்சர் ஆனர்ஸ்'ல் சேர்ந்த தும் அவன் என் நிழலைப்போல் என்னைச் சுற்றிச்சுற்றி வட்டமிட் டு ஒட்டிக்கொண்டு விட்டான் எங்கள் வீட்டில்கூட எல்லோரும் ஆச்சரியத்திலாழ்ந்தனர்.

பழக என் கூச்சமும் சிறிதே த அகன்றது.

பாலசந்திரன் அவளை லக்ஷிய மே செய்யமாட்டான். அவள் தன் னுடைய ஒவ்வொரு சிறு தேவை க்கும் என் னையே எதிர்பார்ப் பாள். என்ன செய்வது? எனக் கோ ஒருவரிடமும் பழக்கமில்லை. தர்மசங்கடத்திலாழ்ந்து த விப் பேன். அச்சமயம் அவன் தாயார் வந்து, "அப்பா, சுதர்சன்! அந்தப் பாலசந்திரன் அவளுக்குச் சரி யான பங்காளிதான்; அதிலே சந் தேகமில்லை. அவள் பெண்ணாகப்

தமிழ் வாசகர்கள் இன்று நன்கு தெரிந்துகொண்டுள்ள ஒரு சிறுகதை எழுத்தாளர் ஸ்ரீமதி M. S. கமலா. அவர் எழுதிய இந்தக் கதையிலே, 'சுதர்சனன்' என்ற வாலிப னின் மணப்போக்கைச் சரியாகப் படம் பிடித்துக் காட் டுகிறார். சுதர்சனன் ஒரு வெறும் கற்பனைக் கதாபாத்திர மல்ல. வெளிப்பகட்டுகளிலே மனசைப் பறிகொடுத்து, பாதை தவறிச் செல்லும் இன்றைய நவயுவர்களுக்கு அவன் ஓர் பிரதிநிதி.

ந வ யு வ ன்

○

ஒருநாள் அவன் தன்னுடைய வீட்டுக்கு என்னை அழைத்துச் சென்றான். அவன் தாயார் அவளை விட அன்பாய்ப் பேசி என்னை ஒரு பிள்ளையைப்போல் பார்க்கத் தொடங்கினாள். இதன்பின் நான் அடிக்கடி அவன் வீட்டுக்குப் போய்வர ஆரம்பித்தேன். மெல்ல மெல்ல அவன் சகோதரி சுரேகா வும் என்னுடன் பழக ஆரம்பித் தாள். அவள் நெருங்கிப் பழகப்

பிறந்திருக்கும்போதே இப்படி யிருக்கிறது. ஆணாகப் பிறந்திருந் தாலோ அன்றே அடியுடன் கொ ன்றுவிட்டு மறுகாரியம் பார்ப் பாள். சுரேகாவுக்கு 'இன்ஸ்ட்ர மென்ட்' பெட்டி வேண்டுமாம். நல்லதாக ஒன்றைப்பார்த்து வாங் கிக்கொண்டு வருகிறாயா? உனக் குப் புண்ணியமுண்டு" என்பாள். என்னால் 'இன்ஸ்ட்ரமென்ட்' பெட்டி வாங்கிவரமுடியாதென்று

சொல்ல வெட்கமாயிருக்கும். வாயை மூடிக்கொண்டு கடைத்தெருவக்குச் சென்று வாங்கிவருவேன். இப்படி மெல்ல மெல்லச் சரோகாவுக்கு வேண்டியவைகளை வாங்கிவந்துகொடுக்கும் வேலை எந்தலையில் வீழ்ந்தது. அதைச் செய்வதும் எனக்குப் பெருமையென நினைத்தேன். கலாசாலைக்குப் போகுந்நேரம், படுத்து உறங்கும் நேரம் ஆகியவை தவிர, பாலசந்திரன் வீட்டை எனக்கு சொர்க்க போகமாயிருந்தது.

மாலதி நினைக்கிறுள்:

அவர் 'இண்ட'ரில் சேர்ந்ததுமே என்னைப் பார்த்து மணமுடித்துக்கொள்வதாகச் சொன்னாராமே! அப்பேர்ப்பட்டவர் இப்பொழுது அந்தப் பாலசந்திரன் வீட்டே கதியென்று கிடக்கிறாரே! அங்கு அவருக்கு என்ன அப்படிக்கிடைக்கிறதோ தெரியவில்லை. தெரிந்தால் அதை நானும் செய்வேனே! அவர் தங்கை சுகுணவைக் கேட்டாலும் அவளும் உதட்டைப் பிதுக்குகிறாள். அவள்தான் என்னசெய்வாள். அவளும் அவள் தாயும் என்னை எத்தனையோ ஆசையுடன்தான் ஏற்கத்தயாராயிருக்கின்றனர். வீட்டிலேயே அதிகம்பேசாதவர், அவர்கள் வீட்டில் எப்படிப் பொழுதைக் கழிக்கிறாரே? அதையாகிலும் ஒருநாள் பேசுப பார்த்துவரவேண்டும்!

ஈ, என்ன அற்புத்தி! அவளைப்போய் ஏன் பார்க்க வேண்டும்? அந்த சரோகா நேற்றுக்

கொண்டுவந்த கைப் பை கூட இவர் வாங்கிக் கொடுத்ததென்று பக்கத்துவீட்டுப் பாரிஜாதம் சொன்னாளே! 'எங்கண்ணாவுக்கு ஒன்றுமே தெரியாது' என்கிறார்கள். தெரியாதவர் வாங்கிய அழகிய பையா அது! அவள்தாய் சொல்வதுபோல், சரோகா என்னமருந்து வைத்துவிட்டாளோ? எதை வேண்டுமானாலும் வைக்கட்டும். என் அன்பரை எனக்கு அளித்துவிடவேண்டும். அதில் அவள் குறுக்கிட்டாளோ, என்னால் பொறுக்கமுடியாது.

அம்மாவும் அப்பாவும் மாப்பிள்ளைதேடப் புறப்பட்டுவிட்டனர். நான் சுதர்சனைத்தான் மணப்பேன் என்றால், 'அவன்தான் எடுப்பார் கைக்குழந்தையாகியிருக்கிறானே!' என்கிறார்கள். அதுவும் நல்லதுதானே! நான் அவரை அடைந்துவிட்டால், அவர் நான் சொல்கிறபடியெல்லாம் கேட்பாரல்லவா? இது ஏன் தெரியவில்லை? அவர்கள்தான் பெண்ணைப்பெற்றதினால் தவிக்கிறார்கள். உண்மையில் கடவுள் இருப்பது நிச்சயமென்றால்..... என்காதல் தூய்மையானதென்றால்.. எப்படியும் அவரை அடைந்தே தீருவேன். மிஞ்சிப்போனால் சரோகாவின் காலில் வீழ்ந்து கண்ணீர் வடித்தாகிலும் அவரை என்னவராக்கிவிடுவேன். அவருக்காக நான் நான்கு வருடமாய்க் காத்துக் கிடக்கிறேனே! அவர்தாயும், "என்பிள்ளை 'ஆனர்ஸ்' பரீட்சை எழுதிவிட்டு மாஸ்தியைக் கலியாணம் செய்துகொள்கிறேன் என்கிறான்" என்கிறார். இத்தனை நாட்

கள் காத்திருந்த அப்பா அம்மா இன்னும் இரண்டுமாதம் காத்திருக்கக் கூடாதா?

சுகுண

தாயுடன் வாதாகேள்:

“அம்மா! பாலசந்திரன் ஒன்றுமே அவன் சகோதரிக்குச் செய்யவில்லை. அண்ணன் அந்தச் சரேகாவுக்காக எத்தனை முறை கடைக்குச் செல்கிறார்! நேற்று மேல்நாட்டுச் செருப்புக் கடைக்கு அவளை அழைத்துச் சென்று அழகிய மிதியடிகளை வாங்கிக் கொடுத்திருக்கிறாராம். அவள் பள்ளிக்கூடத்தில் இன்று வருஷாந்திரக் கொண்டாட்டமாம். அதற்காகப் பச்சை வெல்வெட்டில் சரிகைவேலை செய்ததுதான் வேண்டுமென்றளாம். அதற்காக நேற்று முழுவதும் எத்தனை கடைகள் ஏறி இறங்கினார் தெரியுமா? என் ‘ஜாகெட்’ துணிகளைத் தையற்காரனிடம் கொடுத்துவிட்டுப் போ!’ என்றால், ‘முடியாத’ என்று சொல்லிச் சென்றாரே! உனக்குத் திருப்தியாயிருக்கிறதா?”

“அம்மா! சரேகாவின் சித்தி வீட்டில் அவள் பேரனுக்கு ஆண்டு நிறைவாம். அதற்குப் போக யாரும் துணை கிடைக்கவில்லையாம். உன்பிள்ளை கல்லூரிக்கு ‘லீவ்’ போட்டுவிட்டுப் போன வாரம் அங்கு போயிருந்தாராம். சரேகா அழகாய் உடுத்துக்கொண்டு வந்திருந்தாள். வண்டியை விட்டிறங்கிய அவளைக் கைலாகு கொடுத்து அழைத்துச் சென்ற ரென வாசுகி சொன்னாள். அன்று

நான் காலில் அடிபட்டு நடக்க முடியாமல் தவித்தபோது, டாக்டர் வீட்டுக்கு அழைத்துப்போக மாட்டேன் என்று சொன்னாரே! பரீட்சைக்கு எழுத, பௌண்டன் பேனுவைக் கேட்டால் கொடுக்க முடியாதென்றார். அந்தப் பேனுவையே அவளுக்குப் பிறந்தநாள் பரிசாகக் கொடுத்துவிட்டாராம். அம்மா! இவரை நம்பிக்கொண்டு நீயும் மாலதியின் பெற்றோர்களுக்குத் தவணை சொல்கிறாயே! வேண்டாம், அம்மா! அண்ணனின் விஷயத்தில் நாம் கஷ்டப்படுவது போதும். மாலதியையும் இதற்கு ஆளாக்கி விடாதே!

சுதர்சனன் சொல்கிறான்:

அன்று ‘பலெஸ் தியேட்ட’ ரில் அந்த ஆங்கிலப் படத்திற்கு நான்போயிருக்காவிட்டால், சரேகாவின் எண்ணம் எனக்குத் தெரிந்தேயிருக்காது. இரண்டு நாளாய் அவர்கள் வீட்டில் யார்யாரோ வந்துபோய்க்கொண்டிருந்ததால், நான் போகவில்லை. பாலசந்திரன் என்னிடம் முன்கூட்டியே சொல்லியிருக்கலாம், ‘யாரை நம்பினாலும் எந்தநகை சரேகாவை நம்பாதே’ என்று. நான் சொல்வதும் தவறுதான். அவன் என்னை சரேகாவிடம் நேசம் கொள்ளும் படி சொல்லவில்லையே! நான் தானே அவள் கலகலத்த பேச்சுக்கும், ‘கலீர் கலீர்’ என்ற சிரிப்புக்கும் வசியமாகி, அவள் ‘போடு தோப்புக்கரணம்’ என்றால், ‘எண்ணிக்கொள்’ என்றேன். எனக்கு சரேகா இழைத்த அநியாயத்தை

விட, அன்று தியேட்டரில் எனக்குப் பின்னாலிருந்த ஆசனத்தில் வந்தமர்ந்திருந்த மாலதியையும் சுகுணவையும் பார்த்தபோதுதான் என்னுடைய கௌரவம் குலைந்த மனத்தில் யாரோ அநியாயமாய்ச் சூட்டை கொண்டு அடிப்பதுபோல் தோன்றியது.

நான் வாங்கிக் கொடுத்த அந்தப் பச்சை ஸ்லிப்பர், நான் வாங்கிக்கொடுத்த அழகிய கைப்பை, 'சு' என்று வைரக் கற்கள் பதித்த அதே 'புரூச்', அதைப் பார்க்கும்போதுதான் எனக்குக் கோபமாய் வருகிறது. அவளிடம் அதைக் கொடுக்கும்தோது என்ன சொல்லிக் கொடுத்தேன்? "சுரேகா! நீ அணிந்துகொண்டாலும், எங்கள் வீட்டுக்கு வந்தபின் சுகுண அணிந்துகொண்டாலும் அந்த 'சு' என்ற எழுத்து அனைவருக்கும் சொந்தம். இது ஒன்றே நம் குடும்பத்தின் ஒற்றுமையைத் தோற்றுவிக்கும்' என்றேனே! அப்பொழுது அவள் வீடே இடிந்து விழும்படி எப்படிச் சிரித்தாள்! அவள் தாய்கேட்டதற்குக்கூடக் கூசாமல் சொல்லிக் குறும்புத்தனமாய்ச் சிரித்தாளே! அந்தச் சிரிப்பு என் மனத்திற்கு எத்தனை குளிர்ச்சியை யளித்து எனக்குப் புல்லரிக்கச் செய்தது. அந்த இன்ப நினைவுகளை, தியேட்டரில் அவள் அவனுடன் பேசியபோது அடியுடன் பெயர்த்துத் தூர எறிந்துவிட்டாளே! அதுவும் ரகசியமாய்ச் சொன்னாளா? நாலு 'சீற்'றுகளுக்கு அப்பால்

இருப்பவர்கள் காதுகளுக்கும் எட்டும்போலத் தோன்றியது: 'என் அண்ணாவின் நண்பன் என் அண்ணாவைவிட அதிகமாய் நான் கேட்டதையெல்லாம் வாங்கித் தந்தான். அவன் எப்படி என்னை நினைத்திருந்தாலும் சரி, நான் அவளிடம் அண்ணரின் நண்பன் என்ற முறையில் உரிமையுடன் எனக்கு வேண்டியவைகளைப் பெற்றுக் கொண்டேன், நான் உங்கள் காதலி என்பதை இன்றுதான் தபால் மூலமாய் எழுதிப்போட்டுவிட்டேன். நீங்கள் மிலிட்டரியில் இருந்தபோது என் கவலைகளை மறந்து பொழுதுபோக நல்ல நண்பனாய் இருந்தான். இந்த மூன்று வருடங்கள் அவன் மாத்திரம் நம் வீட்டிற்கு வராதிருந்தால் நான் பைத்தியக்காரியாகி இருப்பேன். இன்று நான் அலங்கரித்துக் கொண்டிருக்கும் இந்த நாகரீக ஆபரணங்களெல்லாம் அவன் வாங்கியளித்தவைதான். பரீகைக்கு எழுதிவிட்டு ஆனந்தமாய் வீட்டுக்கு வந்து என கடிதத்தைப் பார்த்து என்ன நினைத்துக்கொள்கிறாணை?'

அன்பு துளிர்ந்தது:

"அண்ணா! ஏன் இப்படிச் சோர்ந்து படுத்திருக்கிறாய்? சுரேகா ஊரிலில்லையா?"

"சுகுணா! அவளைப்பற்றிப் பேசினாயோ பார், அவள் யார்?— நண்பனின் சகோதரிடல்லவா?"

"நான் அப்படி நினைக்கவில்லை, அவள் நம் வீட்டு நாட்டுப் பெண், உன் கா....."

“போதும்; நிறுத்து. என் காதலியல்ல, பாலசந்திரனின் சகோதரி” என்று சுதர்சனன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில்.....

சோகம் நிறைந்த கண்களும், துடிக்கும் உதடுகளும் முகத்தை அலங்கரிக்க, மாலதி உள்ளே வந்தாள். வந்தவர் சுதர்சனைக் கண்டதும் கயங்கி நின்றாள்.

“யாரது? மாலாவா? சுகு! அவள் ஏன் இப்படியாகி விட்டாள்? சுகக் குறைவாய் இருந்தாளா? மாலா! ஏன் நிற்கிறாய்? வா!” என்று அன்பும் ஆர்வமும் தோன்ற, பரபாப்புடன் கட்டிலை விட்டு எழுந்தான் சுதர்சனன். மாலதி மலைத்து நின்றாள். சுகு ணைவுக்கு ஆச்சரியம் தாங்கவில்லை. அம்மாளிடம் இந்த ஆனந்தச் செய்தியைச் சொல்ல ஒடினாள். அவன் எழுந்து மலைத்து நிற்கும் மாலதியின் கையைப் பிடித்து, “மாலா! என்மீது கோபமா? கலையன்னையின் கடைக் கண் பார்வைக்காகத் தவமிருந்த

போது உன் கடைக்கண் பார்வையை எதிர்பார்க்க முடியவில்லை. அவள் பார்வையிலிருந்து விடுபட்டுவிட்டேன். இனி ஆயுள் முழுவதும் உன் பார்வையில் தானே கட்டுண்டு கிடப்பேன்” என்று அவள் முகத்தில் படர்ந்திருக்கும் கூந்தலைக் கோதினாள்.

“மாலா! அமிர்தத்திற்கொப்பான நீ இருக்கும்போது.....” என்றாள்.

சுகுணை வந்த காலடி ஓசையைக்கேட்டு இருவரும் விலகினர்.

“மாலா! அண்ணாவைச் சிறை செய்து விட்டாயா?” என்று சுகு ணை சொன்னதும் மாலதியின் முகம் சிவந்தது.

“என் பிள்ளையின் குணம் எனக்குத் தெரியாதா? அதற்காகத் தான் அவன் பரீகை முடியடும் என்றேன். அவனுக்கும் அவகாசம் கொடுக்கவேண்டாமோ?” என்று அவன்தாய் அர்த்தபுஷ்டியாகச் சிரித்தாள். *

எதிர்பாருங்கள்!

புகழ்பெற்ற குஜராத்தி எழுத்தாளர்
‘தூமகேது’வின் உந்நத கற்பனைச்
சித்திரமொன்றின் தழுவல்

“சுவர்க்கபூமி”

(சிறுகாவியம்)

- நமது இளங்கவிஞர் ஒருவர் (?) புனைந்தது.
- அடுத்த இதழில் ஆரம்பமாகிறது!

கனக்கவேன் கதைகள் ஐயா!

பச்சையாய்ச் சொல்வே னென்று
பாடுபட் டேதம் பாட்டில்
உச்சமாய் எதையோ வைத்து,
உருக்கொடுத்த னுணர்ச்சி யோடு
கர்ச்சனை புரிந்து நிற்குங்
கவிநட ராஜ ருக்கு,
நற்சக செய்தி சொல்லி
நயப்புடன் எழுதும் ஓலை:

வேண்டிய புத்தி யென்று
விளம்பரஞ் செய்ய வில்லை;
ஆண்பெணின் உறவி யற்கை,
ஆதலின் நீரோர் பெண்ணை
வேண்டுமெல் மணந்து வர்த்தல்
விவேகமென் றேனே யன்றி
நீண்டசொற் போர்கள் செய்ய
நினைத்ததே யில்லை, ஐயா!

ஆயினும் உமது பேச்சு
அளபெடை போல நீளம்
பாய்கிற விதத்தைப் பார்த்தால்
பலப்பரி சோத னைக்கு
ஆயுதந் தாங்கி வந்து
அணிவகுக் கின்றீர் போலும்;
நேய, நும் போக்கி லுள்ள
நேர்மையை நினைந்து பாறும்!

சொற்பொருள் பதசா ரங்கள்
தொகைவகை விரியாய்ப் பார்த்தும்
உட்பொருள் விவாக பந்தத்(து)
உமக்குவப் பில்லை யென்ற
'அற்புத' முடிவை யன்றி,
அங்குவே றர்த்த மொன்றைக்
கற்பனை செய்தற் கில்லை;
கனக்கவேன் கதைகள் ஐயா?

துறவிதான் நீரும்; உண்மை,
சொல்லிலே தெரிந்து போச்சு;
திறமையை உணரா தேதோ
செப்பினேன் பொறுக்க வேணும்;
அறவழி நின்று உம்பேர்
ஆற்றலை அறியக் காட்டிப்
பிறவியின் பயனை யெல்லாம்
பெற்றிடப் பிரார்த்திக் கின்றேன்!

○ பொறுப்பற்ற ஊர்ச்சனங்களின் அவதூறுகள் குற்றமற்ற ஓர் பெண்ணின் வாழ்வையே பாழாக்க முனைந்தன.....

ஆனால், அவளுக்கு வாய்த்த கணவன் — அவன் ஓர் உத்தம மனிதன். — பகுத்தறிவற்ற மிருகமல்ல.

ஆனமையாலேதான் அவள் வாழ்கிறாள்!

வீண் வதந்தி

○ கு. பெரியதம்பி ○

என் அன்பு நிறைந்த காதலருக்கு:

‘காதலர்’ என்று தங்களை விளிப்பதா? வேறெந்தவிதமாகவாவது விளிப்பதா? ஒன்றும் எனக்குப் புலனாகவில்லை. காதலர் என்ற வார்த்தையைக் கண்டதும் உங்களுக்கு ஒருசமயம் சிரிப்பு வரவுங்கூடும். சிரித்தாலும் சிரிப்புகள். நான் அப்படித்தான் எழுதுவேன். அதை என் மனப்பூர்வமாகத்தான் எழுதுகிறேன்.

இராமநாதனுக்கு என்னிடத்திலே காதல் இருந்தது உண்மையே. ஆனால் நான் அவரைக் காதலிக்கவில்லை என்று உங்களுக்குக் கூறியதை நீங்கள் மறந்திருக்க மாட்டீர்கள். அவ் விஷயத்தைப் பற்றி நாம் இருவரும் சம்பாவித்து ஒரு வாரந்தானே ஆகிறது! அதற்கிடையில் மறந்து விடுவீர்களா!

அவரை நான் காதலிக்கவில்லை என்பதன் அர்த்தம், நான் அவரை விரும்பவில்லை என்பது அல்ல. நான் அவரை மிகச் சிறு பருவத்திலே கண்டதற்குப் பின்பு சந்தித்தது கிடையாது. அவர் என்னைக் கண்டிருக்கலாம்; காதலித்திருக்கலாம் அவர் என்னைக் காதலிக்கிறார் என்பதும் எனக்குத்

தெரியாது. ‘அவன்’ என்று கூறாமல் ‘அவர்’ என்று கூறுவதற்கு மன்னியுங்கள். அப்படிச் கூறுவதுதான் இந்த இடத்தில் சரியாக இருக்கும் என எண்ணுகிறேன். அவர், தான் என்னைக் காதலிப்பதை முன்பே எனக்கு அறிவித்திருந்தால் நான் ஒருசமயம் அவர் காதலை ஏற்று நானும் அவரைக் காதலித்திருப்பேன்; ஒருசமயம் காதலியாமல் இருந்திருக்கவுங்கூடும். ஆனால், பின் நிகழ்ந்த விஷயங்களைப் பார்ப்பதும்போது, அவர்தன் காதலை எனக்கு வெளியிட்டு நான் அதை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் மறுத்திருப்பின், அவர் தற்கொலை செய்ததை அறிந்த அதேகணம் நானும் தற்கொலை செய்து இறந்திருப்பேன்.

நான் தங்களுக்கு எழுதும் முதற் கடிதத்தில் எனக்குத் தங்க ளிடமிருக்கும் காதற்பெருக்கையும்; கலியாண நாட்களில் அணுபவித்த இன்பத்தையும், அதை நினைந்து நான் படும் அவஸ்தைகளையும்பற்றி எழுதாமல், இடையிலே நானும் அறியாது நீங்களுமறியாது காட்டிலே பூத்த மலரைப்போல அவருடைய உள்ளத்திலே மலர்ந்து அங்கேயே வாடிக்கருகிப் பூண்டோடே அடிந்து

விட்ட ஒருவர் காதலைப்பற்றி எழுத நேர்ந்தமைக்காக வருந்தியிருக்கிறேன்.

அவ்விஷயத்தைப்பற்றி நீங்கள் அறியாமலிருப்பது நல்லது. அதை அறிவதால் என்னிடத்திலே தங்களுக்கு அன்பு குறையலாம் என்று எண்ணினேன். கொழும்புக்குச் செல்வதற்கு முதல் நாள் அதைப்பற்றிப் பிரஸ்தாபித்தீர்கள். நீங்கள் அவ்விஷயங்களை ஓரளவு அறிந்திருப்பீர்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால் நேருக்குநேர் கேட்பீர்கள் என்றான் எண்ணவில்லை. அன்று அவ்விஷயத்தை நீங்கள் கேட்டபோது என்றெஞ்சில் ஈட்டி கொண்டு தாக்கியதுபோல இருந்தது. ஆனால் அதைக் கேட்டது ஓரளவிற்கு நல்லது என்றே எண்ணுகிறேன். நான் குற்றவாளியல்ல என்று கருதியே நீங்கள் என்னை மணந்ததாகக் கூறினீர்களல்லவா? அது உண்மைதான். என்றாலும் சிறு சந்தேகங்கள் தங்கள் உள்ளத்திலிருந்தது என்பது தங்கள் சம்பாஷணையிலிருந்து புலனாயிற்று. அச் சந்தேகங்களை முற்றாக நீக்கி, நான் நிரபராதி என்பதை நிலைநிறுத்துவதற்கு உங்கள் கேள்வி அரிய சந்தர்ப்பமளித்தது. அதனால் நான் பெரிதும் ஆறுதலடைந்தேன்.

அவர் என்னை மணப்பதற்காகப் பலவித முயற்சிகள் செய்திருந்தாராம். பல நண்பர்கள் மூலமும், பெரியவர்கள் மூலமும் அன்பெற்றாரிடம் எனக்கு மணம் பேசவித்தாராம். இவையெல்லாம் நான் முன்பு உங்களுக்குக் கூறிய விஷயந்தான். ஆனால் இன்

னும் என் மனச்சுமை நீங்கிய பாடினேன். ஆகையால் இரண்டாம் முறை இக்கடிதத்திலே ஆறுதலாகவும் விரிவாகவும் எழுதி, என் சமையைக் குறைத்துக் கொள்கிறேன். அன்று, உங்கள் எதிரில் நான் அதிர்ச்சியடைந்திருந்தமையால் பல விஷயங்களைக் கூறமுடியாமற் போய்விட்டது.

அவர் மணம் பேசவித்தபோதிலும் அவர் பெற்றாரின் சம்மதத்தோடு மணம் பேசப்படவில்லை. என் பெற்றார் அப்பேச்சிற்கு முதலில் சம்மதம் அளித்தார்கள். ஆனால் அவருடைய பெற்றார் சம்மதிக்காமையினாலேயே மணம் பேச்சுக் குழம்பியது. ஆனால், என்மீது இத்துணைக் காதல் கொண்டிருந்தவர், பெற்றாரின் தடையை மீறிவந்து மணக்கமுடியாதிருந்திருக்க மாட்டார். அவருடைய பெற்றார், எங்கள் குடும்பத்தின்மீது சில இழிவுகளைச் சமத்தியே அப்பேச்சைக் குழப்பினார்கள். அது என் பெற்றோருக்கு எட்டிவிட்டது. முதலில் சம்மதம் தெரிவித்தவர்கள், பின்பு இதை அறிந்ததும் அவர் தமது பெற்றோரின் தடையை மீறிவந்து என்னை மணந்துகொள்வதையும் விரும்பவில்லை.

‘அவன் தன் காதலை உன்னிடம் வெளியிட்டிருந்தால் அவனை நீ மணந்திருப்பாயா?’ என்ற கேள்வியை நீங்கள் மிகவும் அழுத்தமாகக் கேட்டது இன்னும் எனக்கு நினைவிருக்கிறது. அவர் தற்கொலை செய்துகொண்டு இறந்ததன்பின்புதான் அவருடைய காதல், மனிதத் தன்மைக்கு அப்பாற்பட்டது என்று எண்ணி

னேன். அதற்குமுன் அவர் என்னிடம் தன் காதலை வெளியிட்டிருந்தாலும் அது உண்மையான காதல்தான், அல்லது ஏமாற்றும் வகையிற் சேர்ந்ததா என்று எப்படி என்னால் தீர்மானிக்கமுடியும்? அதிகமாக நான் அவர் காதலுக்காக இரங்கினாலும், மணஞ்செய்ய உடன்பட்டிருக்க மாட்டேன் என்றுதான் எண்ணுகிறேன். ஆனால் அவர் நேரிட்கண்டு என்னிடம் தன் காதலை வெளியிடாதது நல்லது என்றும் எண்ணுகிறேன்.

இன்னுமொன்று: அவர் தற்கொலை செய்து இறந்ததன் பின்புதான் அவரை எனக்கு மணம் பேசிய விஷயமும் அது முறிந்தவராலும் எனக்குத் தெரிய வந்தது. பெற்றார் விவாகப் பேச்சை ஒரு ஒழுங்கிற்குக் கொண்டுவந்து என் சம்மதம் கேட்பதற்கிடையிலேயே பேச்சு முறிந்துவிட்டது. அதனால்தான் அதை அறிய எனக்குச் சந்தர்ப்பம் வாய்க்கவில்லை.

‘இதற்காக ஒருவன் தற்கொலை செய்வானா?’ என்ற கேள்வியையும் நீங்கள் கேட்டீர்கள். இது என்னையும் அவமானப்படுத்துவதாக இருந்தது. நீங்கள் ‘இதில் ஏதாவது மர்மம் இருக்கவேண்டும், எனக்கும் அவருக்குமிடையில் ஏதாவது நேசம் இருந்திருக்கவேண்டும், அல்லாவிட்டால் அவர் விரைவிலே இப்படித் தற்கொலை செய்திருக்க மாட்டார்’ என்ற பொருள் தொனிக்கத்தான் அப்படி க்

கேட்டீர்களோ என்று நான் எண்ணினேன். ஆனால் நீங்கள் அப்படி நினைத்திருக்கமாட்டீர்கள். எதை நினைத்துத்தான் நீங்கள் கேட்டபோதிலும் அது என்னை அவமானப்படுத்தும் கேள்வியாகவே எனக்குப் பட்டது.

ஒருசமயம் அவர் தற்கொலை செய்துகொண்டதைக் கேட்க உங்களுக்குப் பகிடியாக இருக்கலாம். இதில் ஏதோ முற்பிறவித் தொடர்பிருக்கவேண்டும். அல்லாவிட்டால் அவர் என்மீது இத்துணைக் காதல் கொண்டிருக்க சியாயவில்லை. அவர் என்மீது வைத்திருந்த காதலுக்காக நான் இரங்குகின்றேன்; நீங்கள் அவரைப்பற்றி இப்படி ஏளனம் தோன்றப் பேசுவதை என்னைச் சிக்க முடியவில்லை. அன்று நீங்கள் இதைக் கேட்டபோது உங்கள் பேச்சில் எனக்குச் சிறிது வெறுப்புக்கூட உண்டாயிற்று. நீங்கள் என்மீது வைத்திருக்கும் காதல் மட்டமானதோ என்று ஒரு சமயம் நான் எண்ணவேண்டியும் வந்தது. ஆனால் நான் அப்படி எண்ணியது தவறு. என்னை அதற்காக மன்னித்துவிடுங்கள். இறுதியில் நீங்கள் காட்டிய கடிதத்தையும் அதில் எழுதப்பட்டிருந்த அபாண்டமான பழியையும் நீங்கள் பொருட்படுத்தாமல் என்மீது இத்துணை அன்பு செலுத்தியதிலிருந்து நான் முதலில் அப்படி எண்ணியதற்காக என்னையே நொந்துகொண்டேன்.

என்னை மணந்தால் மணப்பது, அன்றேல் இந்த வாழ்க்கையை முடித்துக்கொள்வது, இரண்டில் ஒன்று என்று அவர் தீர்மானித்திருந்திருக்கிறார். இப்படியான காதல் அருமையாகவேதான் நிகழுகிறது. இதைப்பற்றி நான் கூறியபோது ‘அப்படியான ஒரு காதலை அனுபவிக்க உனக்குக் கொடுத்து வைக்கவில்லை!’ என்று நீங்கள் கூறினீர்கள். அதை நீங்கள் பகிடியாகக் கூறினீர்களோ, உணர்ச்சியுடன் கூறினீர்களோ, ஒன்றும் என்னை தீர்மானிக்க முடியவில்லை. ஆனால், காதல் என்பதையே உணர்ச்சிசந்தியற்ற உலக மனிதர்களுக்கு இது அதிசயமாகவே இருக்கும். அல்லாவிட்டால் இப்படிக்கேவலமான கதையைக் கட்டிவிட்டிருக்க மாட்டார்கள். அவருக்கிருந்த பரிசுத்தமான காதலையும், அதற்காக இந்த மனிதர் கட்டிய கதைகளையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது எந்தலை சுற்று கிறது.

அவர்கள் கட்டிய கட்டுக்கதையிலே உங்களுக்கு நம்பிக்கை இல்லாதிருந்தபோதிலும் நெருப்பின்றிப் புகை எழும்ப இடமில்லை என்று நீங்கள் எண்ணிவிட்டீர்கள். நெருப்பின்றிப் புகையாதென்பது உண்மைதான். ஆனால், ஆதாரமின்றி வதந்திகள் பரவும். ஆம், அது அளவுபிரமாணமின்றிப் பரவும். இதற்கென்றே உலகில் எத்தனையோ பிரகிருதிகள் உயிர்வாழ்கின்றன.

நெருப்பின்றிப் புகைய நியாயமில்லை என்ற முடிவுகொண்டு தான், “நீ எப்பொழுதாவது

அவனைச் சந்தித்தாயா?” என்று கேட்டீர்கள். உங்களுடைய அந்தக் கேள்வி என்னை மிக வருத்தியது. மீட்டும் மீட்டும் வற்புறுத்தி மறுத்தபோதிலும் அதை நம்பாது நீங்கள் அப்படிக்கேட்டது என் வேதனையை இன்னும் கூட்டியது. ஏதோ அதோடு வரும் இரகசிய வதந்தியை வெளியிடவே அங்கனம் பிடிசை போட்டு ஆரம்பித்தீர்கள் என நான் எண்ணவில்லை.

“நான் இதுவரையும் கூறியதைக் கேட்டபின்பும் இப்படிக்கேட்கிறீர்களே! சத்தியமாகக் கூறுகிறேன். வீட்டோடு தங்கிய பின் நான் அவரை ஒருநாளாவது கண்டதுகூட இல்லை” என்று நான் சிறிது உணர்ச்சியுடன் கூறியபோதுதான் நீங்கள், “வருத்தப்படாதே. நான் உன் மீது சந்தேகப்படவில்லை. ஆனால் உலகத்தில் என்ன பேசிக்கொள்கிறார்கள் தெரியுமா?” என்று கேட்டீர்கள். யாரும் வித்தியாசமாக எதுவும் பேசிக்கொள்வதாக எனக்குத் தெரியாது. என்னைத் தவிர்த்து, என்னைச் சூழவுள்ள எல்லோருமே நீங்கள் கூறிய விஷயத்தை - அவப்பழியை— அறிந்திருந்தார்கள். ஆனால் என் காதலும்மீட்டும் எட்டவிடாது காப்பாற்றிக்கொண்டார்கள், என்று நான் இப்பொழுது அறிகிறேன்.

“தெரியாது; சொல்லுங்கள்” என்று நான் கேட்டேன். அதற்கு “தெரியாவிட்டால் அதை நான் சொல்ல விரும்பவில்லை; தெரியாமல் இருப்பதுதான் நல்லது” என்றீர்கள். உடனே ஏதோ ஆபத்தான பழிதான் என்

பதை நான் உணர்ந்துகொண்டேன். அதைக் கேட்டுவிடுவதற்கு என் மனம் துடித்தது.

“இல்லை, சொல்லுங்கள்” என்று நான் வேண்டிக் கேட்டேன். “இல்லை, நான் சொல்ல விரும்பவில்லை” என்றீர்கள். நீங்கள் இப்படியாக அருக்க அருக்க, அதை அறிந்துவிடவேண்டுமென்ற ஆவலும், அதில் பொதிந்து கிடக்கும் துன்பத்தின் வேகமும் பெருகத் தொடங்கின.

எப்படித்தான் கேட்டபோதிலும் நீங்கள் கூறமாட்டீர்கள் என்று கருதியே இறுதியில் என் மீது ஆணையிட்டுக் கேட்டேன். அப்போதும் நீங்கள் கூறத் துணிவு கொள்ளவில்லை. “கேட்டால் உன்மனம் வருந்தும்” என்றீர்கள். “இல்லை, வருந்தமாட்டேன்; கூறுங்கள்” என்று கேட்டபோது வேறு வழியின்றிப் பெரும் பீடிகையுடனே ஆரம்பித்தீர்கள். நீங்கள் இப்படியாக என்மனம் வருந்தக்கூடாது என்ற எண்ணத்தால் அதை மறைக்க எண்ணினீர்கள். என்மனம் வருந்தச் சகியாத தங்கள் அன்பு, என்றும் இங்கே தனிமைமையில் என்னை வருந்துகிறது.

“நீ வருந்தாதே. இவை ஒன்றையும் நான் நம்பவில்லை. நீ வற்புறுத்திக் கேட்பதாற் கூறுகிறேன். ....” என்று பீடிகை போட்டீர்கள். அப்பால் என்முன் அதைக்கூற உங்களுக்குத் தைரியம் வரவில்லை. உங்கள் வாயால் எனக்கு முன்நின்று கூறமுடியாத கொடிய பழிகாரி நான்! ஐயோ, கொடுவீனயே! உங்கள் பெட்டி

யில் இருந்த கடிதத்தை எடுத்து வந்து என் கையில் தந்துவிட்டு, என்முன்னே நில்லாது அப்பாலே சென்று மறைந்துவிட்டீர்கள்ல்லவா?

அக்கடிதத்தில் ‘விஜயலட்சுமி’ என்ற என் நாமத்தைக் கண்டதுமே என் தலை சுற்றியது. அப்பாலே இராமநாதனின் பெயரையும் கண்டேன். என் மூளை கலங்கியது. வாசிக்க முடியவில்லை. கடிதத்தைச் சிறிதுநேரம் அப்படியே வைத்திருந்துவிட்டு என் கண்களைக் கசக்கிக்கொண்டு மீண்டும் வாசித்தேன்:

“விஜயலட்சுமிக்கும் இராமநாதனுக்கும் பல தினங்களாகவே காதல். இராமநாதனை மணப்பதாக அவள் உறுதிசூறியிருந்தாள். ஆனால் அவளுடைய விருப்பத்திற்கு மாறாக அவளுடைய பெற்றோர் உனக்கு மணம் பேசினர்.....”

இப்படியாகப் போய்க்கொண்டிருந்தது. நீங்கள் எத்தனையோ முறை இதை வாசித்திருப்பீர்கள். ஆனால், இக்கடிதத்தை வாசித்த பின் இதைப்பற்றி நான் உங்களுடன் விபரமாகப் பேசச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை. ஏதோ அந்நேரம் சொல்ல முடிந்ததைச் சொன்னேன். மறுநாள் கொழும்புக்குப் போக நேர்ந்துவிட்டது.

இராமநாதனுக்கு ஏதோ என் மீது காதல் இருந்தது உண்மை தான். ஆனால், எனக்கும் தங்களுக்கும் மணம் முடிவாகி இருக்கும் சமயத்தில் தற்கொலைசெய்து கொள்ள விரும்பியது, அவருடைய காதலுக்குச் சிறிது இழுக்கை

புண்டாக்கி விட்டது. ஏனெனில் அதனால் என்னைப் பழிகாரியாக்கி விட்டார். பாவம்! இந்தப் பொல்லாத உலகம் இப்படிப் பழிகூறும் என்று அவர் கண்டாரா? அத்தருணத்தில் தங்களைப்போன்ற வீண்பழிக்குச் செவிசாய்க்காத ஒரு உத்தமனுக்கு மணம்பேசாது யாராவது ஒரு சந்தேகப் பிராணிக் கு மணம் பேசியிருந்தால், அன்றுடன் என் வாழ்நாள் முடிவடைந்திருக்கும். எனக்கு அபயமளித்து என் வாழ்விற்கு மலர்ச்சி தந்த உங்கள் மீது எனக்கு அன்பில்லை என்று கூறி உங்கள் மனதை மாற்றிவிட முயன்றார்கள். அப்பாலே,

“...இராமநாதனுக்கு அவன் இரகசியமாகக் கடிதம் எழுதினான். அவன் ஒருநாள் இரவு அங்கே வந்து அவளை அழைத்துச் செல்ல முயன்றபோது தற்செயலாக அவளுடைய பெற்றார் கண்டு அவளை அடித்தார்கள். அடி, உயிர்நிலையத்திற் பட்டிருக்க வேண்டும். அவன் இறந்துவிட்டான்.....”

கடிதத்தில் இந்த வரிகளுக்கு அப்பால் நான் வாசிக்கவில்லை. இவ்வரிகளை வாசித்துக்கொண்டிருக்கும்போது நான் மயங்கி விழுந்துவிட்டேன். பின்பு தண்ணீர் தெளித்து உணர்ச்சியுண்டாக்கியதாக நீங்கள் கூறினீர்களே!

இவைகளை எல்லாம் முழுப் பொய், கட்டுக் கதை. நீங்கள் பின் எல்லாம் அறிவீர்கள்! உங்களுக்கு நான் கூறவேண்டியதில்லை. இதற்கெல்லாம் நான் இந்த உலகத்திற்கு என்ன குறைதான் செய்தேனோ? எப்படித்தான் இருந்தபோதிலும் ஒரு பழிகாரியை மணந்த துன்பம் தங்களை வருத்தும் என்பதை எண்ண என்னுள்ளம் வேதனையடைகிறது. இந்த

விஷயத்தை நீங்கள் அறியாதிருந்தால் எத்துணை இன்பமாக என்னை நேசிப்பீர்கள்! ஐயோ நான் கொடுத்து வைபாத பாவி!

நான் ஒரு கொலைப் பழிகாரி என்று எண்ணும்போது கொடிய பயம் என்னை வந்து சூழ்ந்து கொள்ளுகிறது. தனிமையிலே

அது என்னை அவஸ்தைப்படுகிறது. நான் அதை மறந்துவிட முயல்வேன்; ஆனால் முடிவதில்லை.

மாலையும் மதியமும் தென்றலும் தினந்தினம் வந்து போகின்றன. அப்போதெல்லாம் தாங்கள் என் அயலில் இல்லாமையைப்

பற்றி வருந்துகிறேன். இந்தத் தனிமையுணர்ச்சியிலேதான் இராமநாதனின் மரண நினைவு தொடர்ந்து வந்துவிடுகிறது. அதை எப்படி என் னால் நினையாமல் இருக்க முடியும்?

தங்கள் அன்புப் பெருக்கிலே, அரவணைப்பிலே, ஆறுதல் வார்த்தைகளிலேதான் நான் இந்தத் துன்பத்தை ஆற்ற முடியும். தங்கள் இப்பாவியின் அயலிலிருந்து,

உலக வீண்பழியைப் பொருட்படுத்தாது அன்புடன் நோக்கும் போது, நான் இத் துன்பத்தை

மறந்துவிடுவேன். இத் துன்பத்தை மாத் திரமல்ல, இந்த உலகத்தையே மறந்துவிடுவேன். நேற்று

நீங்கள் எழுதிய கடிதத்தில் “உனக்கு வேண்டியவற்றிற்கு எழுது” என்று எழுதியிருந்தீர்கள். எனக்கு வேண்டியது இது

ஒன்றேதான்: என் தனிமையை நீக்கவேண்டுமென்றுதான் வேண்டிக்கொள்கிறேன்.

இங்ஙனம்,
உங்களுக்கே உரிமையான
விஜயலட்சுமி.

படித்துப் பார்த்தது

சிவாஜி 13 வது ஆண்டுமலர்.

ஆசிரியர்: திருலோக சீதாராம். விவாசம்: பெரியகடைத் தெரு, திருச்சிணுப்பள்ளி. விலை: ரூபா 2-00.

‘மாஜி எழுத்தாளர்’களுக்கும், ‘இலக்கியத் திருமூலர்’களுக்கும் மாத்திரம் இடங் கொடுத்தும் கண்ணைக் கவரும் வண்ணப் படங்களை நிறைத்தும் ‘கொள்ளை விலை’யில் வெளியிடப்படும் மற்றைய ‘சித்திர மலர்’களுக்கு மாறாக, இலக்கிய மதிப்புடைய மலராக வெளிவந்திருக்கிறது சிவாஜி ஆண்டுமலர்.

வெளி ஆடம்பரங்களில் அதிக கவனஞ் செலுத்தாமல் சிந்தனைக்குரிய சிறந்த விஷயங்களைத் தெரிந்தெடுத்துத் தயாரித்திருக்கிறார் இம்மலரை, ஆசிரியர் திருலோக சீதாராம்.

சிறுகதைக்கு அதிக இடம் கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது. தி. ஜானகிராமன், ஸ்ரீதரம் குருஸ்வாமி, கு. ப. சேது அம்மாள், ஸ்ரீரா, ஆர். கே. பார்த்தசாரதி என்போரின் சிறந்த சிறுகதைகளும், கா. மு. வெளிப் எழுதிய நாடகமும், சிதம்பர சுப்பிரமணியன், ப. கோதண்டராமன், குமுதினி, ‘சிட்டி’ என்பவர்களின் கட்டுரைகளும், கொத்தமங்கலம் சுப்பு, ந. பிச்சமூர்த்தி, கலைவாணன், தே. ப. பெருமாள் என்பவர்களுடைய கவிதைகளும், மஹரிஷி வ. வெ. சு. ஐயரது கடிதமும் எல்லாம் சுவையாக இருக்கின்றன.

பாரதநாட்டு முடிசூடா மன்னர் பண்டித நேரு, திருவாவடுதுறை ஆதீனம் வழங்கிய செங்கோலுடன் அட்டைப் படத்தில் காட்சியளிக்கிறார். உள்ளே வாசகியின் சித்திரங்கள் பல காணப்படுகின்றன.

இந்தப் பெரிய மலரின் விலை இரண்டு ரூபா என்பது மிகவும் மலிவுதான்.

நாவலன்: திருநெல்வேலி சைவாசிரிய கலாசாலை மாணவர்சங்க வேளியீடு.

சுமார் பத்தாண்டுகளின்முன் ஆண்டுதோறும் வெளிவந்து கொண்டிருந்த “நாவலன்” மீண்டும் இவ்வாண்டில் வெளிவந்திருக்கிறது.

யாழ்ப்பாணத்தில் நாவலரின் அடிச்சுவட்டில் தமிழ் வளர்க்கும் பெரியார் பண்டிதர் சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள், இலக்கியம் கற்பித்தல் என்பதுபற்றிக் கூறிய கருத்துக்கள், ஆசிரியர்களுக்கு மட்டுமன்றி இலக்கிய எழுத்தாளர்களுக்கும் நல்ல வழிகாட்டியாகும்.

‘அவள்’ என்ற தலைப்பிலுள்ள கவித்தொடர் நல்ல கற்பனையும் சொல்லிக்கும் நிறைந்தது.

இலக்கணம் கற்பிக்கும்முறை, வார்தா கல்வித்திட்டம், மொன்றிசூரி முறை, சாத்திரம் கற்பித்தல், மொளன வாசிப்பு..... என்றிவ்விதமான கட்டுரைகளுடனும் கலாசாலை நிர்வாகிகளின் புகைப்படங்களுடனும் சுமார் நூறு பக்கத்தில் அழகிய பதிப்பாக வெளி

வந்திருக்கும் இவ்வெளியீடு, கண்ணுக்கும், கருத்துக்கும் விருந்தளிக்கிறது.

பாலரைப் பயிற்றல்: ஆசிரியர்: வித்தியாதரிசி, அ. வி. மயில்வாகனம் B. A. B. Sc.

“ ஒரு மெழுகுதிரி விளக்கை நாம் எவ்வாறு கொளுத்தி எரியச் செய்து, அதிலிருந்து வெளிச்சமாகிய பயனைப் பெறுகின்றோமோ, அதுபோலவே சிறிய குழந்தை ஒருவனைக் கற்க உதவி செய்து, பின்பு அவனிடமிருந்து மிகவும் மேலான ஞான வெளிச்சத்தைப் பெறுகின்றோம்.....”

ஞானவிளக்குகளான பாலரது மன, உடல் வளர்ச்சி முறைகளை சாஸ்திர ரீதியாக ஆராய்ந்து, இயற்கையோடியைந்து கல்வி பயிற்றும் முறைகளை வகுத்தவர்களுள் ‘மொன்ரூயி’ அம்மையார் முதன்மையானவர். அவரது ஆராய்ச்சிமுறைகளை அவரிடம் நேரில் கற்றறிந்த நமது வித்தியாதரிசி அவர்கள், “பாலரைப் பயிற்றல்” என்று ஓர் அரிய நூலை ஆக்கித் தந்திருக்கிறார்.

சுருக்க விளக்கமான இந்நூல், ஆசிரியர்கள், ஆசிரியப் பயிற்சி பெறும் மாணவர்கள் ஒவ்வொருவரிடத்திலும் அவசியம் இருக்க வேண்டியது.

அச்சம், தாளும் அழகுபெறவில்லை. அன்பர்களின் ஆதரவு, அழகிய இரண்டாம் பதிப்பை விசைவில் வெளிவரச் செய்யுமென நம்புகிறோம்.

மறுமலர்ச்சி

சேந்தமிழ்ச் சேல்வி: சிலம்பு 22, பரல் உ. டி. ச.

தூய தனித்தமிழ் நடையில் உயரிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளைத் தாங்கிப் பல ஆண்டுகளாக வெளிவந்துகொண்டிருந்த ‘சேந்தமிழ்ச் சேல்வி’ சிலகாலம் வெளிவராதிருந்த, மீண்டும் சென்ற ஆவணியிலிருந்து வெளிவருகின்றது. இதழ்தோறும் புலவர் பெருமக்களது வாழ்க்கை வரலாறும், அவர்தம் உருவப்படங்களும், தமிழ்நூர் பலர் எழுதிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளும் வெளிவருகின்றன.

பண்டிதமணி மு. கதிரேசச் செட்டியார், வித்துவான் ஓளவை ச. துரைசாயிப்பிள்ளை, வித்துவான் கா. பொ. இரத்தினம் முதலிய அறிஞர் ஒன்பதின்மர் இதழாசிரியர் கூட்டத்து உறுப்பினராக இடம்பெற்றிருக்கின்றனர்.

கிடைக்குமிடம்: சைவ சிக்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், 6, பவழக்காரத்தெரு, சென்னை 1.

ஈழமணி: மாதவெளியீடு.

ஆசிரியர்: க. க. முருகேசுபிள்ளை. காரியாலயங்கள்: 97, நொறிஸ்ரோட், கொழும்பு. — தென்புலோலியூர், பருத்தித்தறை. ஈழநாட்டில் உயரிய திங்கள் வெளியீடொன்று தமிழர் ஆக்கங்கருதி வெளிவருதல் வேண்டுமென ஆசிரியர் கொண்டிருந்த ஆசையானது ‘ஈழமணி’ என்ற உருப்பெற்றிருக்கிறது. முதலியார் குல, சபாநாதன், ஈழநாட்டின் பெயர்களைப்பற்றி ஓர் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை எழுதியுள்ளார்.

மற்றும் பேராசிரியர் கணபதிப் பிள்ளை, அருள். தியாகராசா, பண்டிதமணிக. ச. ந. கி. பாரதி, வித்துவான் க. முருகேசபிள்ளை, சோ. நடராசன், "பண்டிதர்" கு. பெரியதம்பி முதலிய பல அறிஞர்களின் எழுத்தோவியங்கள் இந்த இதழைச் சிறப்பிக்கின்றன.

மேலட்டையை அழகிய நடராஜ வடிவம் அலங்கரிக்கின்றது. மேலட்டைச் சித்திரமும், அமைப்பு முறையும் கவர்ச்சியாயிருக்கின்றன. 'ஈழமணி' ஈழநாட்டின் சிறந்த பத்திரிகை மணியாகத் திகழ்மென நம்புகிறோம்.

மாணவர் நேசன்: (பொங்கல் மலர்) சிறுப்பிட்டிச் சைவவித்தியாசாலை மாணவர் சங்கத்துக் கையெழுத்துப் பத்திரிகையான மாணவர் நேசன், ராஜ்பகதூர் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையின் உருவப்படம் அட்டையை அலங்கரிக்கப் பொங்கல் மலராக மலர்ந்

திருக்கிறது. பலவகை வர்ணப்படங்களும், பல துறைக்கட்டுரை, கதை, கவிதைகளும் மலருக்கு மணமுட்டுகின்றன. சித்திர விசித்திரமான இம்மலரைத் தயாரித்த "மணியந்துரை"க்கு நமது பாராட்டுரியது.

யுவன்: திர்வாக ஆசிரியர்: V. S. சேகரம். காரியாலயம்: மத்திய கல்லூரி, மட்டக்களப்பு. தனிப்பிரதி 25 சதம்.

இப்புதிய பத்திரிகையின் இரண்டாவது இதழ் வரப்பெற்றேறும். இந்திய சுதந்திரவிழாவை மட்டக்கழப்பில் கொண்டாடிய காட்சி ஒன்று மேலட்டையை அலங்கரிக்கிறது. கதைகள், கட்டுரைகளும், ஒருகவிதையும் இந்த இதழில் இடம்பெற்றுள்ளன. 'எட்டயாபுரத்தில் ஒரு ஷேவ்' என்று "தியாகி" என்பவர் எழுதிய தொடர் கட்டுரை மிக நன்றாக இருக்கிறது. *

சந்தாதாருக்கு

ஒவ்வொருமாதமும் 15-ந் தேதியன்றே 'மறுமலர்ச்சி' உங்களுக்குக் கிடைக்கக்கூடியதாக அனுப்பிவைக்கப்பெறும். பிரதிகள் வந்துசேரவில்லை என்ற குறை அநேக சந்தாதார்களிடமிருந்து கிடைக்கிறது. தபால் கொடுப்பவர்களுடைய அசட்டையினால் பல பிரதிகள் தவறிவிடுவதாக அறிகிறோம். இந்த விஷயத்தில் சந்தாதார்கள் எச்சரிக்கையாயிருக்கவேண்டும். குறித்த தேதியில் பிரதிகள் கிடைக்காவிட்டால், அந்தவார முடிவுக்குள் எமக்குத் தெரிவியுங்கள். தற்செயலாக அனுப்பத் தவறியிருந்தால் அனுப்பிவைப்போம்.

விலாச மாற்றங்களையும் தயவுசெய்து உடனுக்குடன் எமக்குத் தெரிவித்துவிடவேண்டும். நீங்கள் எழுதும் எந்தக் கடிதத்திலும் உங்கள் சந்தா இலக்கத்தைக் குறிப்பிடத் தவறவேண்டாம். பத்திரிகையைச் சுற்றிவரும் மேலுறையில் உங்கள் சந்தா இலக்கத்தைப் பார்த்துக்கொள்ளலாம்.

Publisher: K S. Natarajan.
Printed at Sri Parvathi Press,
No. 288, Hospital Road, Jaffna.

Editors:
S. P. Sarma,
T. S. Varatharajan